Akbaba

— Fotoğraf kâğıdı yok ta... Nişanlımın canlı portresini baş ucuma astım şekerim!...

SAYI : 274 C.: 11 13 HAZİRAN 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

KEÇİ BOYNUZU!

BİR gazete ne yapılır? Önce okunur. Ondan sonra paket yapılır, rafa serilir, eskiyince satılır, atılır. Ama önce okunur. Okurlar, gazeteyi okumak için alırlar.

Şimdiye kadar bir gazetenin kaçta kaçını, ne kadarını, nerelerini okuduğumuzu hesapladınız mı? Elimde Amerikan Üniversitelerinin gazetecilik fakülteleri için hazırlanmış bir kitap var. Bu kitapta, bir gazetenin kaçta kaçının okunduğu hesaplanmış.

Pişirip yemek için aldığımız bir tavuk düşünelim. Diyelim, üç kilo gelen bu tavuğun tüylerini, bacaklarını, içini, başını, kemiklerini attıktan sonra tavuk diye yediğimiz bir kilo bile yoktur.

Acaba okumak için aldığımız bir gazetenin nekadar yerini okuruz? Pazar günü üşenmedim bunu hesapladım.

Önümde bizim altı sayfalık gazetelerimizden biri, hem de en iyilerinden biri var. Bütün gazetenin yüzeyi 14616 santimetre kare geliyor. Bunun 3120 santimetre karesi, üzerine yazı ve resim basılmıyan boşluklar, beyaz kâğıttır. 2420 santimetre karesi ilândır. 1775 santimetre karesi romandır. 3590 santimetre karesi resimdir. 1100 santimetre karesi de, vitrin dediğimiz gazete haberlerinin, yazılarının başlıklarıdır. Geriye gazetede gazete diye okunan yer olarak 2611 santimetre kare kalır.

Bu hesaba göre, bir gazetenin yüzde yirmi beşi ilân, yüzde yirmi biri kâğıt boşluğu, yüzde on yedisi resim, yüzde on üçü roman, yüzde sekizi başlık, geriye kalan yüzde on altısı da gazetenin özü, asıl okuduğumuz kısımdır. Bunun da yarısı spor ve sinema!

Nasıl? İşte bir gazetenin teşrihi bu. Şimdi sizin de benim gibi biraz şaşırdığınızı anlıyorum. «Yüzde onaltı hiç bir şey...» diyorsunuz. Evet, hiç bir şey olmasına hiç bir şey ama ,biz de işte bu hiç bir şeyi okuyoruz. Hiç bir şey deyip geçmeyin, dördüncü kuvvet dedikleri basın, işte bu, «hiç bir şey» dir. Hiç bir şeyken böyle kıyametler kopuyor, ya bir de «çok bir şey» olsaydı, aman Allahım, kim bilir neler olurdu?

AKBABA

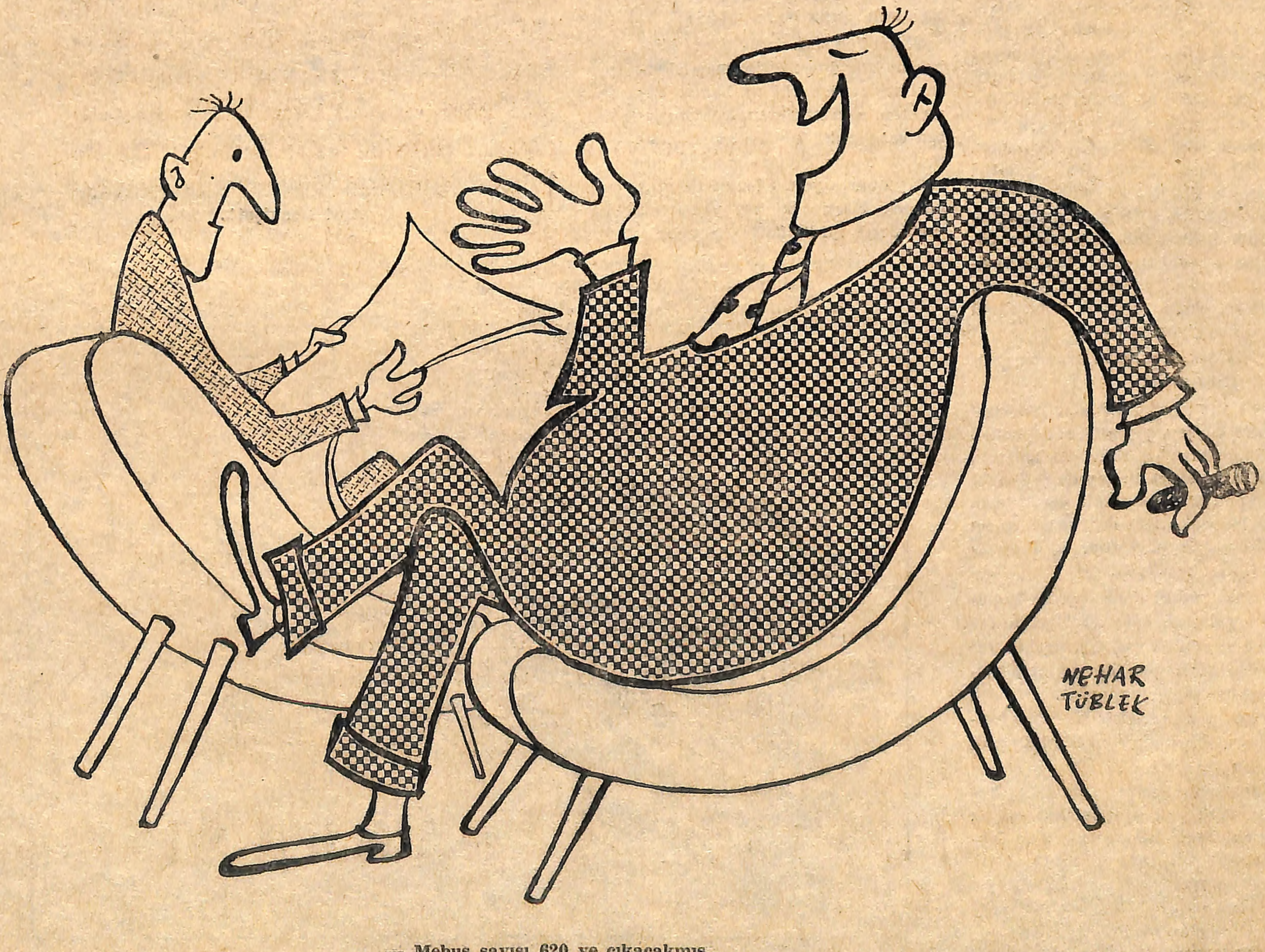

— Mebus sayısı 620 ye çıkacakmış...
— Ah, bir kişiye iki mebusluk verseler!..

GÖZ UCU İLE AVRUPA

UÇAKTA...

APARTMAN kapısından uçak kapısına kadar, zarif insan Kutsi Begdeş'in misafiriydim Türk Ekspres'in gönderdiği bir Buik, imarın dev güciyle açılmış yollardan bizi Yeşilköy hava alanına getirdi. İyi bir haber verdiler: PAA vaktinde gelecekmiş. Işıklı bir mayıs mavisi içinde uçacağız.

Pasaport kotrolü, gümrük yoklaması, güler yüzlü bir kaç dakikada geçti.

Kapıdan meydana çıktık. Pencereden dost eller sallanıyor. Arkamızdan, gözleri ıslak tebessümlerle bakanlara biz de iki damla yaşın buğusu içinde bakıyoruz.

Merdiveni çıktık, kuşun çelik kaburgası içine girdik, koltuklarımıza oturduk, kemerlerimizi bağladık. Pervaneler dönmeğe başladı. Kulaklarımız uğultu dolu. Arsız arsız çikletlerimizi çiğniyoruz.

Uçakta, Karabük'ten Düsseldorf'a giden yedi Türk ustası var. Bir de yeşil yapraklı ağır ipeklere sarınmış, koyu esmer yüzünde sürmeli gözlerinin akı daha beyaz görünen, uzun boylu, siyah saçlı, çıplak ayaklı bir Hintli kız...

Bekliyoruz... Uçak yolcusu avutulmak ister. Saat üç... Üç buçuk. Hafif öğle yemeğinin iç ezintisi başladı. Beş dakika, on dakika daha... Nafile, SAS uçaklariyle yaptığım yolculuklarda alıştığım cömert ikramdan eser yok. Amerikalı Hostes, yolculardan yiyeceği, içeceği değil, bedava tebessümü bile esirgiyor!

Nihayet, kelimelerle geviş getire getire sordu:

— Bir şey içmek ister misiniz?

Bu bir şey, çay gibi, sütlü kahve gibi, birkaç pisküvi ile içilecek, safra bastırıcı bir şey de değilmiş: Kızıma bir koka-kola verdi, bana da bir viski... E, doğrusu, Ermeni türkçesiyle söyleyim, aç karnına pek kıyak gidiyor!

Saat yediye doğru yemek kokuları gelmeğe başladı: Hostes, beyaz bir önlük takmış, ocakta bir şeyler kızartıyor, bir şeyler pişiriyor, bir şeyler yapıyor...

Bekliyoruz... Hele Karabük yolcuları, Ergenekon'un Börü Teçen'inden farksız!

Derken efendim, önümüze konan üstü galiba portakal salçalı siyah etten, çatalın ucuyla bir lokma aldım... Ööööö, yemek değil, sığır reçeli!

Boynumu büktüm, sesime en acıklı ahengi verdim, yalvardım:

— Madmazel, biraz peynir!

Şimdi, Ren nehrine bakan odamda bu ilk mektubu yazarken düşünüyorum: Paramızla bindiğimiz bu uçaklar, acaba bizi iktisadî yardım faslından mı taşıdığını sanıyor?

Amerikan Havayollarına dostça bir tavsiyede bulunayım: Kendi adamlarını, bir müddet başka uçaklara yolcu gibi bindirip biraz ikram ve nezaket dersi aldırsın.

Yoksa, bütün dünya yolcularının kalbinden, Amerika sevgisi, PAA nın kanatlarile uçup gidecektir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

●

SEÇİM UCUZLUĞU

Seçim hazırlığı yalnız bizde değil, her yerde var. Geçen Mayıs ayında Danimarka'da da seçimler yapıldı. Oradaki seçim hazırlıklarından bizim de ders almamız gerekli. Bakın bir Danimarkalı sebzeci ne yapmış; dükkânının camekânına şu ilânı asmış: «Seçimler için tenzilâtlı çürük domatesler!»

Seçim hazırlığı dediğin işte böyle olur. Bir de şu bizim memleketteki seçim hazırlığına bakın. Yemekten, seyretmekten, koklamaktan vazgeçtik, seçimlerde kullanmak için bile çürük domates, çürük yumurta yok. Olanlar da ateş pahası. İnsan bunları yesin mi, seçimlerde mi kullansın, şaşıyor.

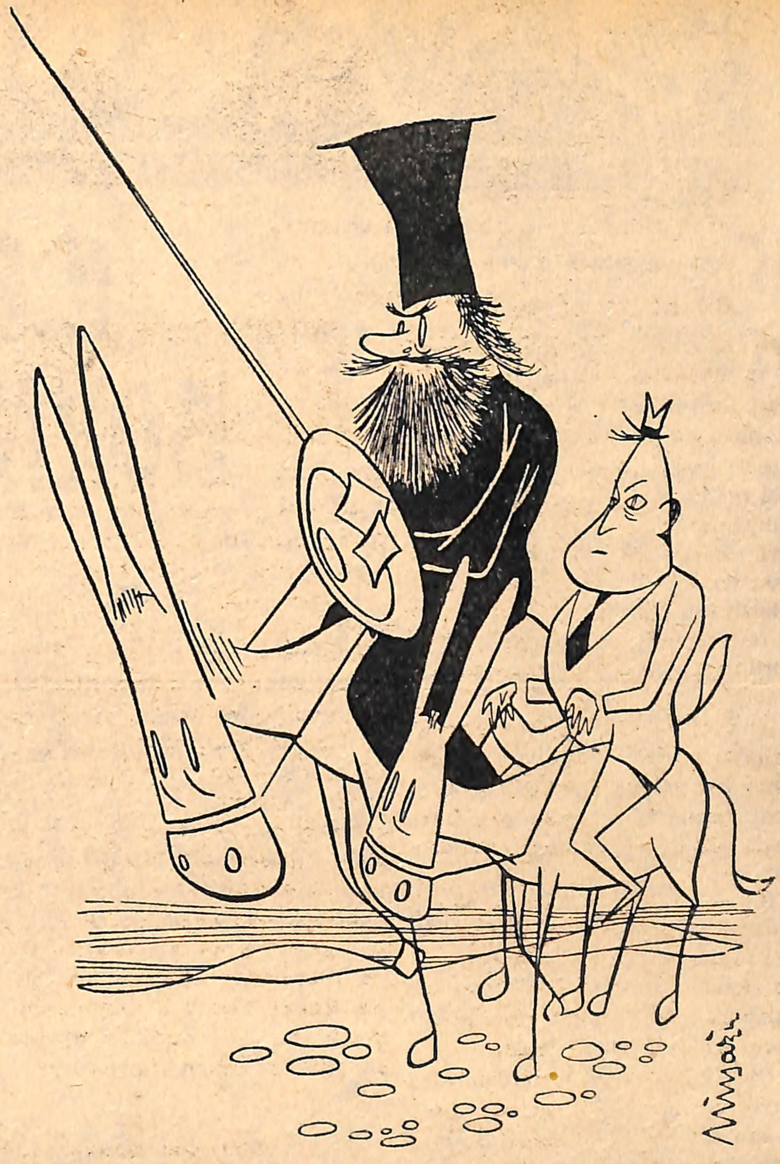

Asrî Donkişot!..

Balıkpazarında yıkılan dükkânlardan kaçan fareler şehre yayıldı (Gazeteler)

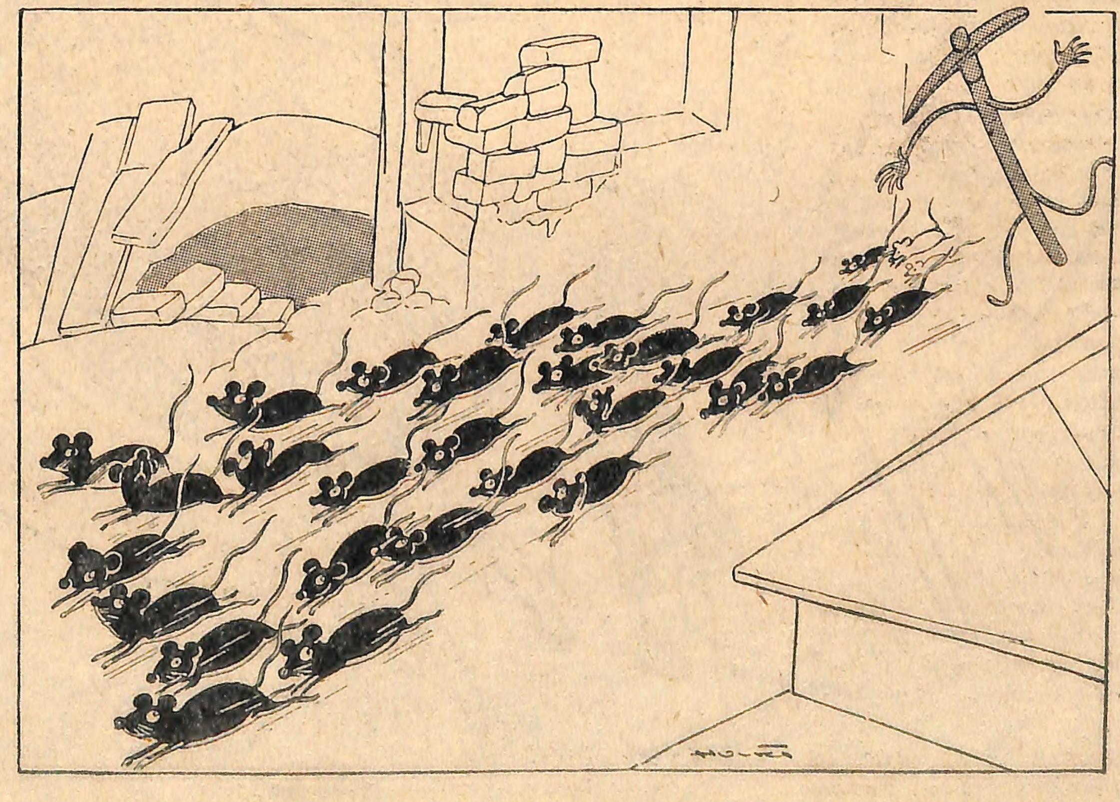

Sokağa imar girdi!..

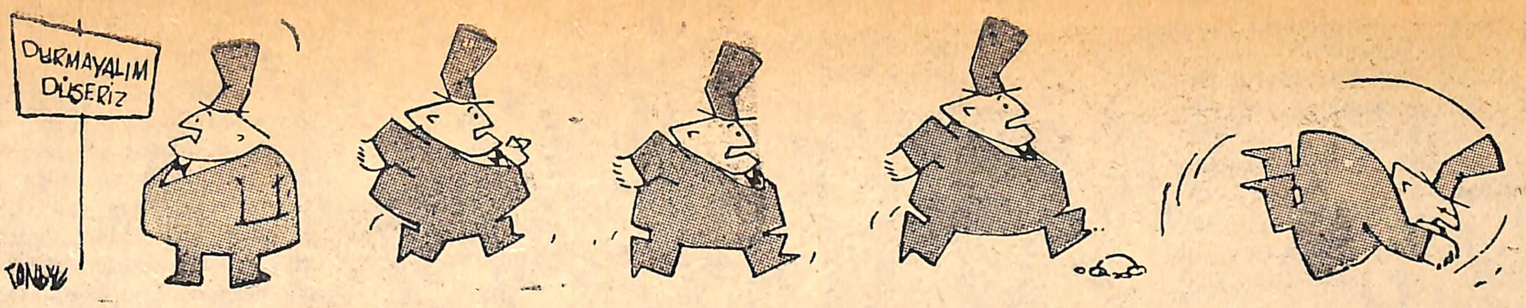

Bay Politik!..

Olaylar Alaylar

Bir bayan profesör

GAZETELERİMİZİN bitmez tükenmez, sonu gelmez haber leri vardır. Koleksiyondan rastgele bir gazete alıp da bu haberleri okusanız, bu senenin gazetesi mi, geçen senenin gazetesi mi anlıyamazsınız. Bu haberlerden biri, meselâ, bilmem hangi takımdaki futbolcu Ahmet hâdisesidir. Ahmet transfer edildi mi, edilmedi mi? Ahmede ceza verildi, hayır verilmedi. Ahmet millî takıma girmelidir, girmemelidir.

Ahmetten sonra Kamyon Faresi Şahabettin gelir. Kamyon Faresi dün yakalandı. Bugün 190 ıncı defa kaçtı. Yine yakalandı. Yine kaçtı. Kaçarken tutuldu. Tutulurken kaçtı.

Bu arada Özcan Tekgül'ü de unutmayın. Özcan Tekgül müstehcen resim çektirmekten mahkemede. Beraet etti. Ceza yedi. Özcan'ın Strıp tizi yasak edildi. Tekgül'ün Strip tizine müsaade edildi.

Bunlar gibi daha birçok haberler vardır ki, hiç sonu gelmez. Şimdi son dört beş yıldır bunların arasına bir yenisi karıştı. Şu Adile Ayda meselesi. Edebiyat Fakültesi Doçenti Adile Ayda profesör olacak. Hayır olmıyacak. Olmalıdır, olmamalıdır. Hakkıdır, hakkı değildir. Adile Ayda fransızca bir kitap yazdı. Fransızlar parmaklarını ısırdılar. Onun, yazdım zannettiği kitap, Üniversite kitaplığında duruyor. Adile Ayda'nın hakkını yediler. Yemediler, yediler. Doçent Adile Ayda, profesörler kurulunu mahkemeye verdi. Şikâyet etti.

Gazetelerimizde bir Adile Aydadır gidiyor. Bayan Doçent için gazetelerdeki en son habere göre, onun terfii için verilen rapor kaybolmuş. Bayan Doçentin yazdığı fransızca eseri değiştirmişler. Tahkikat açılmış. Bayan Ayda mahkemeye vermiş.

Görünüşe göre bayan Adile Ayda işi çok bereketli bir konuya benzer. Daha yıllarca sürecek.

Bize kalırsa Adile Ayda'yı profesör yapsalar çok iyi olur. Şu transfer Ahmet, Strip tiz Özcan, Kamyon Faresi gibi haberler arasında hiç olmazsa Adile Ayda işinden olsun kurtulmuş olurduk. Çünkü bıktık artık. Bayan Ayda'yı profesör yapsınlar, hem o kurtulsun, hem biz.

Aşırı

KABATAŞ Lisesi, büyük bir kadirbilirlik gösterdi. Bu lisede birkaç yıl öğretmenlik yapan büyük hikâyeci Ömer Seyfettin'in lise bahçesine büstü dikildi. Bu münasebetle Vatan'daki fıkrasında Burhan Arpad şöyle diyor:

«Amma, Ömer Seyfettin'in büstünü açma törenine davet edilen Vekillerden telgraf çekenler arasında, Maarif Vekilinin adı yok. Aşırı milliyetçilikle daima öğünen bir Maarif Vekili, dili ve siyasî görüşleriyle ateşli Türk milliyetçisi Ömer Seyfettin için bir telgraf çekmeği akıl etmezse, başında olduğu Vekâletten de bir şey beklememek gerekiyor.»

Bize kalırsa Arpad büyük haksızlık ediyor. Şimdi memlekette beş on Üniversite açılacağı şu sırada, Maarif Vekilinin liseyle uğraşacak vakti mi var? İstanbul'da da yüz bin kişilik stadyom yapılıyor. Yani Maarif Vekili Üniversitelerle mi uğraşacak, Üniversitelilerle mi, yoksa Ömer Seyfettin'le mi? Hem bizde âdet, küçüklerin büyüklere saygı telgrafı çekmesidir. İşin doğrusu bir lise öğretmeni olan Ömer Seyfettin'in Maarif Vekiline bir teşekkür telgrafı çekmesi idi. O zaman belki de sayın Maarif Vekilimiz «gözlerinden öperim» diye telgrafla bir cevap verirdi!

Tadımı getiriyorlar

ARKADAŞIM kendi elile likörler, şerbetler, şuruplar, şaraplar yapardı. Evine çağırdıklarına bunlardan sunardı. Bu çağrılar da çoğu zaman sıcak, yaz günlerine geldiğinden, eline buz gibi soğuk, dumanlı içki bardağını alan bir dikişte bardakta ne varsa içer, bitirirdi. İşte o zaman arkadaşım kızardı:

— İçkiye saygı gösterin! derdi, su bile öyle içilmez.

Kendisi içerken üç, dört yudumda bir durur, dinlenir, dilini damağında şaplatır, yudum yudum içkiyi emer, hohlar, öper gibi içerdi. Kendisi buna:

— Tadımı getire getire... derdi.

★

Bir sabah uyandık, bir de baktık, koskoca Kırşehir vilâyeti, birdenbire, tepeden inme kaza oluvermiş. Evet bu iş bir günde oluverdi, olup bitti. İki elimizi göklere açıp:

— Buna da şükür Tanrım, çok şükür, kaza oldu. Ya nahiye, ya köy olsaydı!.. diye Kırşehir'in büsbütün ufalanıp toz edilmediğine, tozunun savrulmadığına şükrettik. Şimdi bir yılı geçti, Kırşehir yeniden vilâyet olacak diye duyuyoruz. Gazetelerde bir seneyi geçti, hep bu lâf... Tasarı verilir, tasarı alınır, encümene gider, encümenden gelir. Görüşülür, görüşülecek olur, geri kalır. Ama bir günde kaza oluveren Kırşehir, bir yılda eski haline gelip vilâyet olamaz. Neden? Tadını çıkarıyorlar da ondan... Önünde sonunda Kırşehir'i vilâyet yapacaklar ama, tadını getire getire...

●

ARTIK YETER!

İnsanlar şimdiye kadar nelere «Artık yeter!» demişlerdir. Ama hiç biri yetmemiştir.

«— Artık yeter» dedin mi, bunun karşılığı,

«— Patlamadın ya...» dır.

Dinar'da bir vatandaşın da artık burasına gelmiş:

— Yeter! diye bağırmış.

«Yeter!» diye bağıranlara bakarsanız, her neden şikâyetçi iseler, onun asıl suçlusu kendileridir. Dinarlı vatandaşın tam on çocuğu olmuş. Vatandaş da çok kızmış, onuncu çocuğuna «Yeter» adını koymuş. Sanki Dinar'lı vatandaş yeter derse yetecek. Sanki çocuklar kendi kendilerine oluyorlar da, baba canından bezmiş:

— Yeter! diye bağırmış. Bunda kızacak ne var? Asıl yeter diye bağırılacak, çocuk değil, Dinar'lı vatandaşın kendisi. Yine dua etsin ki, çocukları terbiyeli. Yoksa çocuğun dünyaya gözünü açarken, başını babasına uzatıp:

— Yeter ulan! diye bağırmasını mı bekliyor?

Bir adam karakol'da intihar etti.. — Gazeteler —

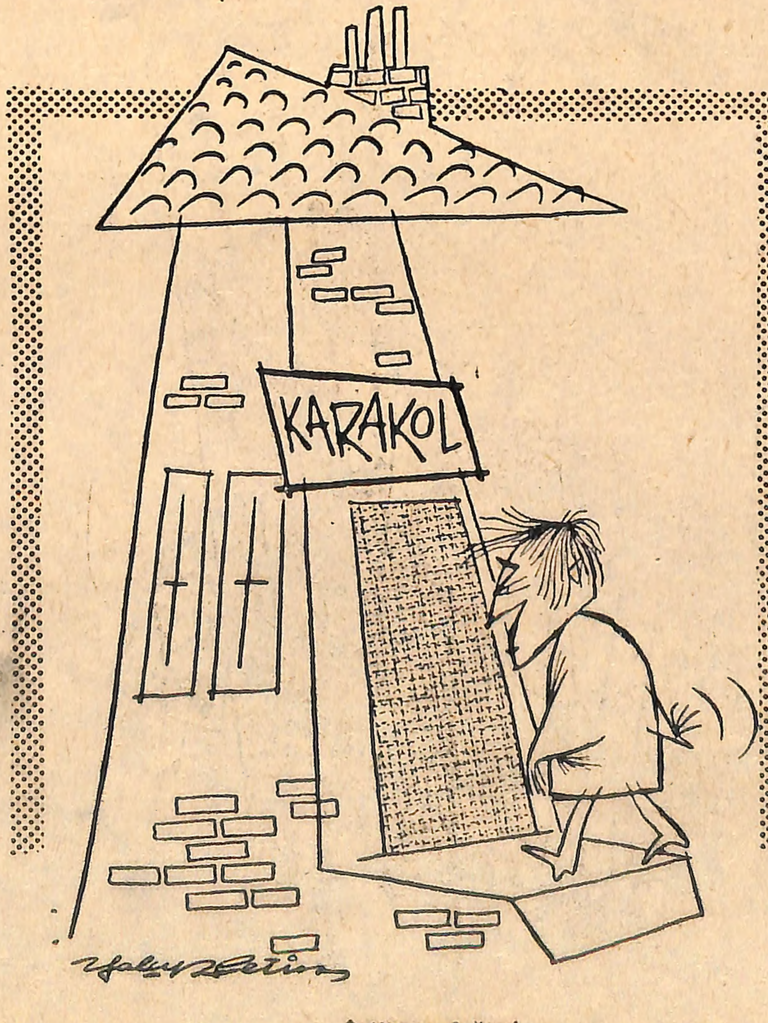

İntihara doğru!..

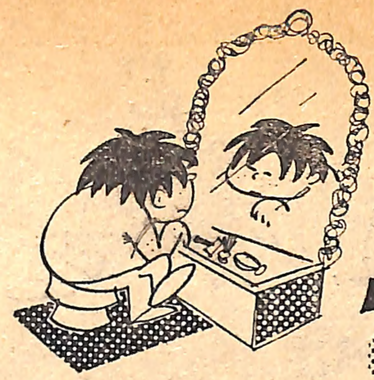

Eski Aynalar

★ Yazan : AYNÎ AYNASIZ ★

ŞİMDİKİ merdivenler, eskisinden daha dik yapılıyor. Basamaklar da daha dik yapıldığı gibi, merdivenlere daha çok basamak yapıyorlar. Birinci katla ikinci kat arasındaki merdivenler çok uzun görünüyor bana. Şimdi basamakları birden atlarken, bir zorluk duyuyorum, merdivenlerin basamaklarına teker teker basarak çıkıyorum.

Gözüme çarpan bir şey de, gazetelerin, kitapların, eskisinden daha küçük harflerle basılışı. Gazeteleri okumak için elime aldığım zaman, gittikçe benden uzaklaşıyor gibi oluyorlar; yazıları sökebilmek için gözlerimi şaşı yapmak zorunda kalıyorum. Geçen gün telefon kabinesinde, rehberdeki bir numarayı okuyabilmek için, geriye üç adım atıp rehbere uzaktan bakmak zorunda kaldım. Benim ya şımda bir adamın gözlüğe ihtiyacı olduğunu söylemek gülünç tür. Ama bir yandan da gazete, kitap okutup dinlemem için bir adam tutmam gerekecek. Bu da çıkar yol değil. Çünkü son günlerde insanlar o kadar alçak sesle konuşmaya başladılar ki, ne dediklerini işitemiyorum.

Her şey eskisine göre şimdi benden uzakta bulunuyor. Tiren istasyonu bizim evden bir kat daha uzaklaştı. Eskiden bir tepe gibi görünen bu istasyon karaltısının üzerine şimdi bir tepe daha koymuşlar.

Bugünlerde tirenler istasyonlardan daha çabuk kalkıyor. Artık tirenlere yetişmek için koşmuyorum, koşsam da yetişemiyorum da ondan... Ne tiren tarifelerinden, ne kondüktörlerden hayır var. Tirende kondüktörlere ineceğim istasyona yaklaşıp yaklaşmadığımızı, on kere, yirmi kere sorduğum halde, o, daha gelmedik, çok var, diyor. Böyle bir kondüktöre nasıl güvenilir, sorarım size. Bunun için çantamı elime alıp, şapkamı başıma, paltomu sırtıma geçirip, ineceğim istasyonu kaçırmamak için, daha bir kaç istasyon önceden kalkıyorum, tirenin kapısında nöbete dikiliyorum.

Son günlerde başka şeylerde de şaşılacak bir değişiklik gözüme çarpmaya başladı. Artık berberler saç tıraşımı bitirince, aynayı başımın arkasına tutup ensemi bana göstermez oldular. Karım, aldığım tiyatro biletlerine, benden sonra bir de kendisi göz atıyor. Artık elbiseler için de eskiden kullandığımız kadar sağlam kumaş kullanmıyorlar. Bütün elbiselerim çabucak eriyor, hemen yırtılıyor. Hele dirseklerimle oturak yerime gelen yerler hemen aşınıp deliniyor. Sonra, son günlerde ayakkaplara bağlanan bağlar çok zor bağlanıyor.

Döner kapılar, eskisinden daha hızlı dönüyor. Ben içeri dalıncaya kadar, kapı bir kaç kere boş dönüyor.

Otomobil kullanmayı da bir yana bıraktım; benzin almak için mola verilen istasyonların arası gittikçe açılıyor.

Geceleri evde gazete okumaya çalışıyorum, ne kadar da çok ölüm haberleri var. Son zamanlarda bu ölüm haberleri ne kadar da meraklı bir hâl almağa başladı, şaşılacak şey doğrusu.

Havalar da değişmeye başladı artık. Kışlar daha soğuk, yazlar daha sıcak oluyor. Yollar da öyle bir uzadı ki, insanın canı gezip dolaşmak bile istemiyor. Artık muşambamı almadan dışarı çıkamıyorum. Çünkü şimdiki yağmurlar eski yağmurlardan daha yaş, insanın kemiklerine kadar işliyor. Rüzgârlar da şimdi daha sert esiyor. Nerde eski pencereler. Şimdikiler rüzgârın içeri girmesini önleyemiyor.

Halk ta değişti artık. Şimdiki insanlar bana eskisinden daha genç görünüyorlar. Oysa ben onların yaşındayken, onlar bana ne kadar yaşlı görünüyorlardı.

Geçenlerde, mezun olduğum okulun toplantısına gittim. Ben bu okulu 943 de, hayır 933 de, hayır hayır 923 te bitirmiştim. Okulun şimdiki öğrencileri bana daha nâzik, daha terbiyeli geldi. Eskisine göre çok dikleşmiş merdivenleri, inerken elimden tutuyorlardı. Benimle konuşurken söze «efendim» diye başlıyorlardı. Hele içlerinde çok nâzik biri, caddede karşıya geçerken bana yardım etmek istedi.

Dikkat ediyorum, benim yaşımdakiler nedense benden daha yaşlı görünüyorlar. Bizim kuşağın orta yaşa geldiği besbelli. Orta yaş deyince, bunda anlaşalım. Orta yaş altmıştan yüz ona kadar olan yaştır. Sınıf arkadaşlarımın böyle birdenbire bir pîri fâni olmalarına hiç bir sebep yok.

Geçen gün meyhanede sınıf arkadaşlarımdan birini gördüm. Yanına koştum. Ama zavallı o kadar değişmiş, bir türlü beni tanıyamadı.

— Biraz kilo almışsın, şişmanlamışsın, dedim.

— Elbette birader, dedi, şimdiki yiyeceklerle besleniyoruz. Bu yiyecekler insanı şişmanlatıyor.

— Eskiden kafayı çektiğimiz şaraplar nerede? Şimdikiler ne kadar kuvvetsiz.

Arkadaşım:

— Şimdi her şey değişmiş, dedi, yiyecekler bile değişmiş. Çok şişmanlatıyor şimdikiler.

— Seni görmiyeli çok yıllar oldu değil mi? Hem de çok uzun yıllar.

— En son, harpten sonra görüşmüştük sanıyorum.

— Hangi harpten?

Arkadaşım biraz düşündü:

— Birinci dünya harbi, dedi.

İki bardak şarap daha ısmarladım.

— Nasıl, dedim, şimdiki şaraplar bizim zamanımızdakilerden ne kadar zayıf, değil mi?

Arkadaşım:

— Nerde eski günler.. dedi.

— Sen amma dansederdin. Ne çarliston oynardın... Hâlâ eskisi gibi güzel çarliston oynayabiliyor musun?

— Nerdeeee... Çok şişmanladım. Bu kadar şişman olmasam elbette oynardım. Sahi, son zamanlardaki yiyecekler insanı ne kadar da şişmanlatıyor.

— Evet, biliyorum, dedim, bir dakika önce bunu yine söylemiştin.

— Sahi, söyledim mi? demek bir dakika önce...

— Neydi o eski şaraplar... farkında mısın, bu şimdikiler bizim zamanımızda kafayı çektiğimiz şaraplar kadar kuvvetli değil.

Arkadaşım:

— Elbet farkındayım, dedi, bunu daha önce iki kere söylemiştin.

— Yaaa... Söyledim, demek. Hiç farkında değilim.

Bu sabah tıraş olurken, geçen gün meyhanede gördüğüm zavallı arkadaşımı hatırladım; bir an durdum, aynadaki aksime baktım.

Artık aynalar bile bozulmuş. Nerde o eski aynalar.

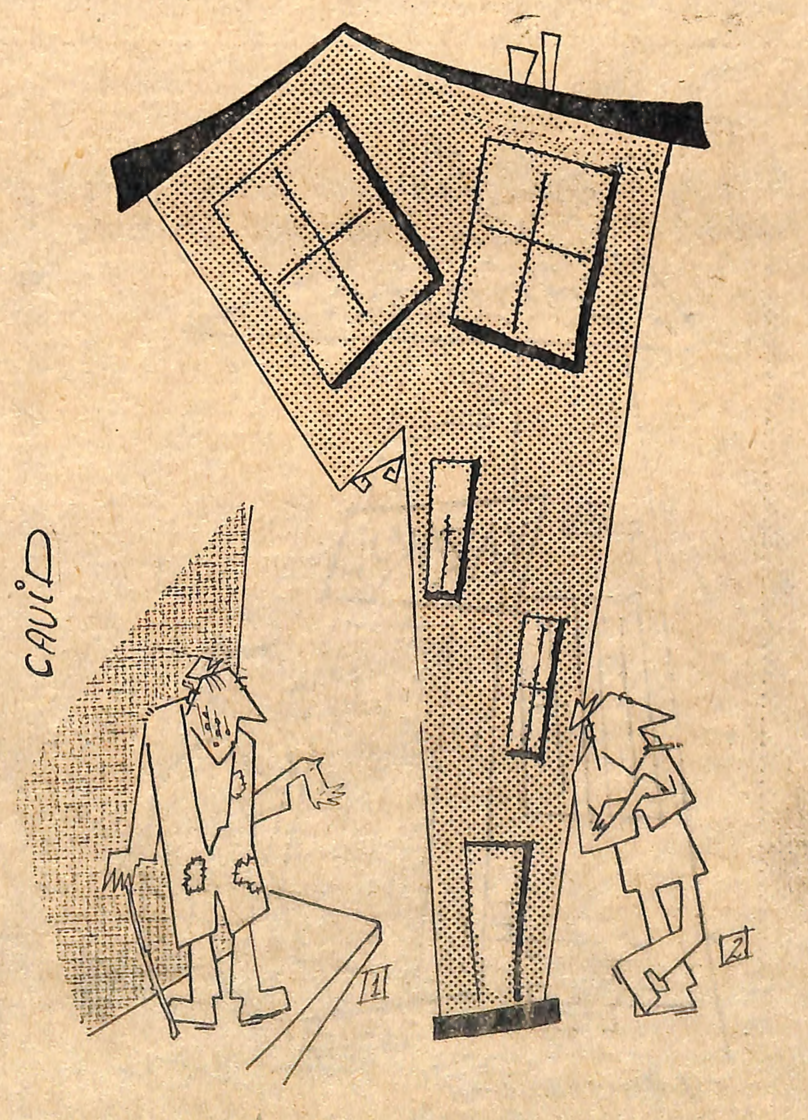

Ne idi . . . . Ne oldu?

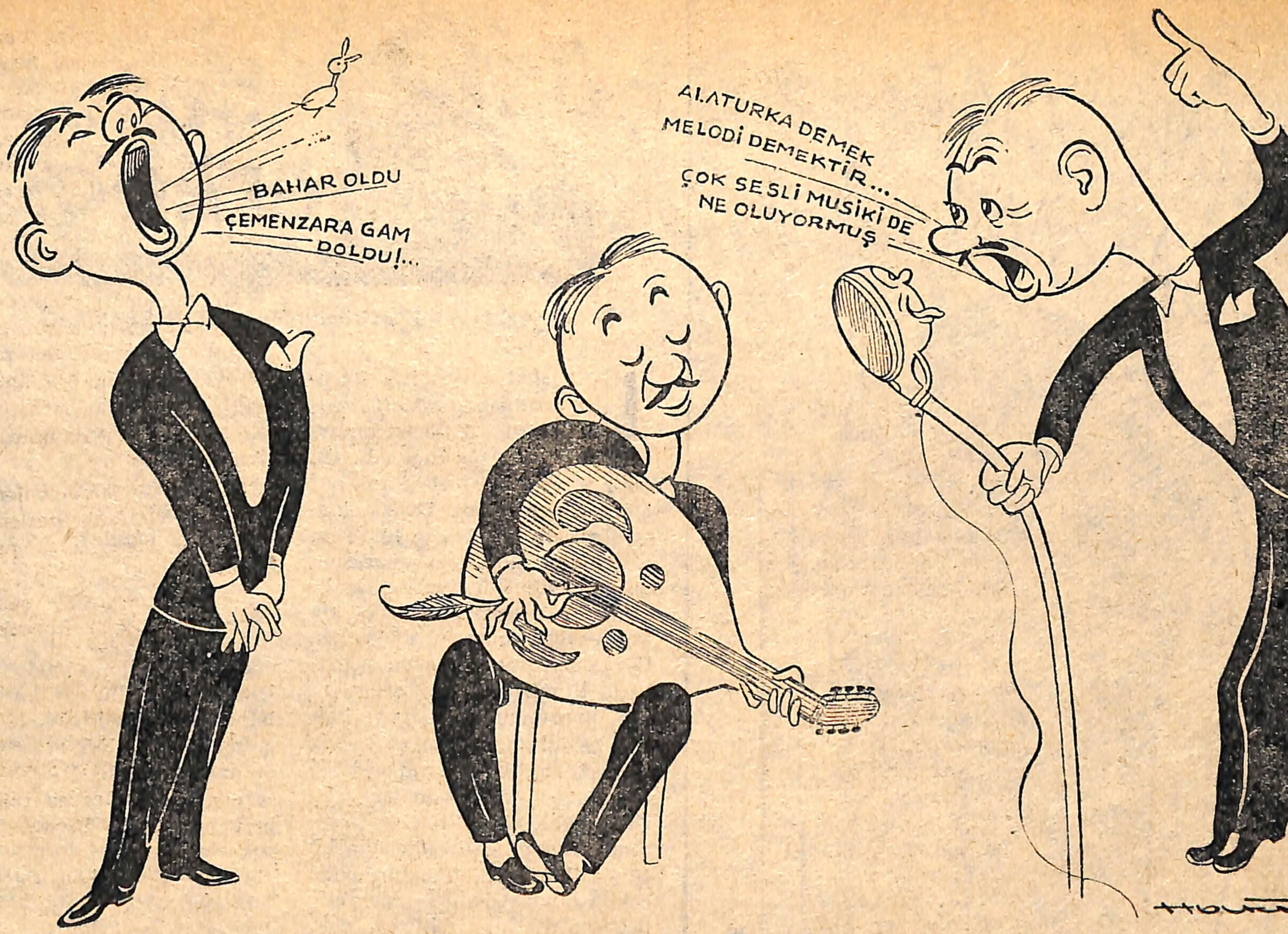

20 yaşında SES — **40 yaşında SAZ** — **50 yaşında SÖZ..**

BAKLA:

Toprakta yetişirse de, kiler de değil, insan ağzında muha faza edilir. Zamanımızda, hem ağzına bakla alıp, hem ağzından baklayı çıkarmamak büyük hüner olmuştur.

Şeyh efendiye derviş Mehmedi şikâyet etmişler:

— Aman şeyhim, bu derviş Mehmet ağzını açtı mı, hemen küfre başlıyor. Küfürsüz bir lâf ettiği yok.

Şeyh Efendi, derviş Mehmedi çağırtmış:

— Bire derviş Mehmet, bu ne iştir? Sen vara yoğa söğermişsin...

Derviş Mehmet boyun kırmış:

— Evet şeyhim. Elimde değil. Küfretmeden duramıyorum.

Şeyh Efendi derviş Mehmede bir bakla uzatmış:

— Al şu baklayı dilinin altına koy. Küfredeceğin zaman dilin baklaya dolanır. Ağzında bakla varken küfredemezsin.

Akbaba Ansiklopedisi

— B —

Bir gün Şeyh Efendi önde, derviş Mehmet arkada yolda giderlermiş. Bi revin kafesi vurulur. Bir kadın sesi duyulur:

— Aman Şeyh efendi, biraz durur musunuz?

Şeyh efendi durur, bekler, gelen giden yok. Soran, danışan yok. Nede nsonra kafesin arkasından kadın sesi yine duyulur:

— Oldu Şeyh efendi, tamam. Teşekkür ederim, haydi güle güle.

Şeyh efendi meraklanmış:

— Aman kızım, olan nedir? Bizi neden beklettin?

Kadın:

— Yumurtaya kuluçka yatırıyordum da.. der, komşular dedi ki, eğer kuluçka yatırırken bir sakallının suratına ba karsan piliçler tepeli olur.

Şeyh efendi, arkasındaki derviş Mehmede döner:

— Sırası geldi, çıkar baklayı ağzından derviş Mehmet! der.

Bakla, bir mücevher gibidir. Ağız da mücevherin kutusu Eskiden bir derviş Mehmed'in ağzında bakla varmış, şimdi herkesin ağzında var. Kadınların ağzında bakla ıslanmaz. Yani ıslanmaya vakit kalmadan baklayı ağızlarından çıkarırlar. Boğaz dokuz boğum olduğundan, şimdi insanların ağzında her boğumda birerden dokuz bakla bulunmaktadır. Ağzından baklayı çıkaran gazeteci olursa, ceza olarak saç ları kesilir.

BAR :

Kelimenin aslı ingilizce olup bütün dillere geçmiştir. Bu bar, yukarıki maddede açıklanan bar olup, yalnız bir farkı, konsomatris denen bar kızlarının olmamasıdır. Yüksek sosyeteye mensup olanlar bara gitme diklerinden, barı evlerine getirmişlerdir. Ev dedikse, bu evler bildiğiniz evlerden olmayıp, aylık kirası bin liranın üstünde olan evlerdir. Bu evlerin salonlarından birinin köşesine, bizim tâbirimizle, yapılan koltuk meyhanesine bar, derler. Burada her çeşit içki

bulunur. İnsanlar bu içkileri ya ayakta, ya da kazık gibi yüksek, dik, sivri sandalyeler üstünde içerler. Bu barların bir adı da baremeriken'dir. Amerikan yardımı ile beraber, bu baremeriken'ler, Topkapı, Mevlânekapı, Kasımpaşa semt lerindeki evlere kadar çok şükür girmiştir.

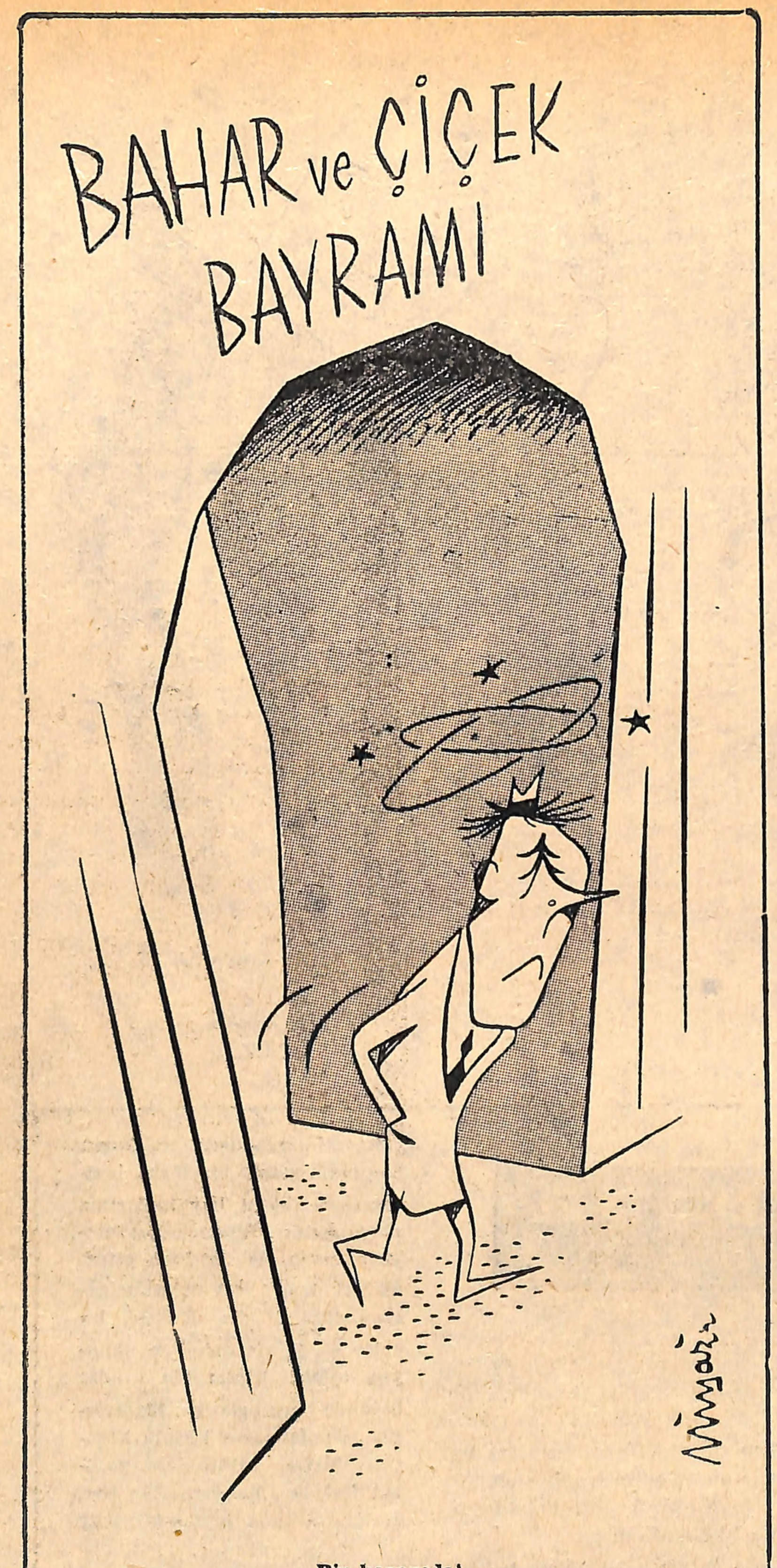

Bir kazazede!..

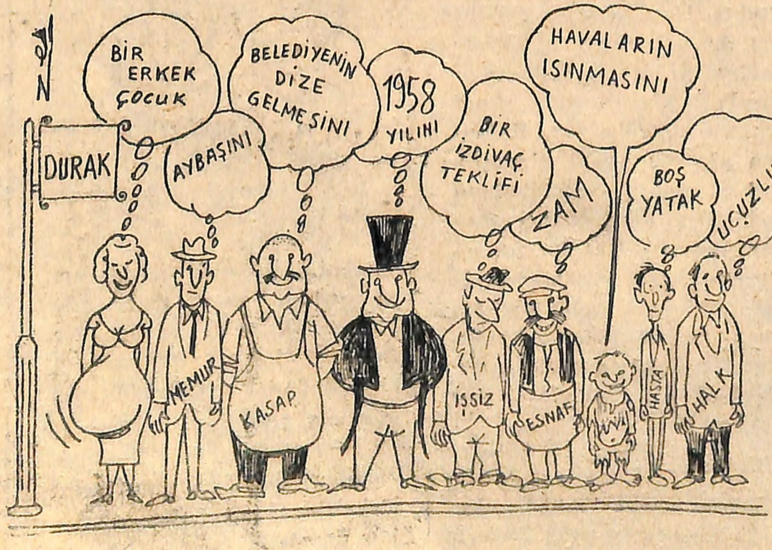

Ne bekliyorlar?..

★ Şarkıyyat Enstitüsünden ŞÂTIR ŞİRVANÎ ★

LEYDİNİN ayrıldığı kocası, kendisinde asaletin zengin bir kolleksiyonunu toplamış halis bir İngilizdi. On sekiz yarış atı, şatosu, sürek avı için ormanı vardı. Dedesi kırmızı sakallı bir denizciydi. Aile tarihinde, Lortlar Kamarasına girmiş yedi «Sir» vardı. Kraliçenin nedimelerinden biri, kız kardeşinin okul arkadaşıydı. Her sene saray balosuna çağırılırdı. Bundan başka, suratı uzun, burnunun ucu havaya kalkık, soğukluğuna gayet soğuk, her asîl İngiliz gibi yapacak işi olmayan, yine de olmayan işlerini büyük bir dikkat ve programla yapan, tarihî ailesinin bütün asil fertleri gibi durmadan canı sıkılan, Oksfort - Kembriç kayık yarışlarında kürek çekmiş, kollej takımında futbol oynamış, Derbi yarışlarında atı kaybedince kızmayan, kazanınca sevinmeyen, adı sorulsa beş dakika düşünmeden adını söylemeyen, her gün Kembriç âyarıyla tam saat beşte çayını içen, anlatılan gülünecek bir şeyse yarım saat sonra dudaklarını kıpırdatan, piposu ağzında, Times gazetesi cebinde, viskisi önünde duran tas tamam asîl bir İngilizdi. Ne asaletinde, ne İngilizliğinde kıl kadar bir eksikliği yoktu.

Leydi işte böyle bir Asîlden ayrılınca, İngiliz yüksek sosyetesinin, İngiliz donanmasından en şağı yüz defa daha kuvvetli olan geleneği Leydiye karşı şahlandı. İşe saray bile karıştı. Hindistan da elden gittikten sonra, saray karışacak başka işler bulamadığından, asîllerin gönül ve yatak işlerine eskisinden daha çok karışmaya başlamıştı. Ama Leydi, ne kaybedecek tahtı, ne denize indirilen gemi törenlerinde gülümsemek, ne de geçit resimlerinde eteklikli askerleri selâmlamak gibi ciddî bir işi olmadığından, İngiliz Adasının üzerine şahlanan geleneğine boş verdi.

Aşkta hayâl kırıklığına uğrayan asîl İngilizlerin, öbür milletleri yukardan süzüp avunmaları için, dünya seyyahati gibi küçücük eğlencelerle oyalanmaları gelenek olduğundan, Ley diden ayrılan kocası da bu geleneğe uyarak, kısa bir müddet için yarış atlarından ve Londra'nın sisinden ayrıldı.

Leydi de, ruhunu anlayan erkeği bulmak için babasıyla yola çıktı. Bütün Avrupa'yı, Amerika'yı dolaştılar. Hiç bir erkek, Leydinin kül rengi gözlerindeki sisli kederi silemedi. Leydi, kızlığında okuduğu romanların tesiriyle,

— Şarka gidelim babacığım, dedi.

Aslında yabancıları kazıklamak için yapıldığı halde, kazıklanmaya gönüllü yerlilerden, yabancılara kazıklanmak sırası gelmeyen İstinbul'un en büyük oteline yerleştiler. Dul bir Leydinin gönül yarasını tamir etmek istediğini duyan yüksek sosyete erkekleri ferma ettiler. Hem kendileri, hem memleketleri adına leydinin gönlünü etmeye çalışıyorlardı. Bunlar Fransız erkeği kadar güzel dans ediyorlar, İtalyan erkeği gibi fıkralar anlatıyorlar, Amerikan erkeği gibi iş yapıyorlardı. Kimi İngiliz gibi giyiniyor, kimi Alman gibi rap rap yürüyordu. Leydinin gönlünü fethetmek isteyenler, etrafında pervane gibi dönüyorlar, Şekspir diliyle şiirler okuyor, Parisli aksanıyla nükteler yapıyorlardı. Baş eğmelerinde, bel kırmalarında, öksürmelerinde, viski bardağını tutuslarında, bacak bacak üstüne atışlarında etiket kurallarına en küçük aykırılık yoktu.

Leydi, ruhunu anlayacak erkeği artık bulmaktan umudunu kestiği bir akşam, kendisine bir erkek tanıttılar. Boylu, geniş omuzlu, yaşı elli gösteriyorsa da, rahat altmış var. Erkek, eğer erkekse, yaşlandıkça erkekleşir.

Leydi yeni tanıştığı Ekrem Refik için soruşturma yaparken, Ekrem Refik te boş durmadı, onun için soruşturma yaptı. Bunun sonucunda Leydinin ruhundaki kederi sezdi. Leydi ile baş başa kalıp konuşurlarken, ağzından söz değil, bir homurtu çıkardı. Okyanusta teknesi ölüm fırtınasına tutulmuş kaptan gözlerini kısıp ufku nasıl süzerse, Leydinin gözlerine işte öyle bakıyordu. Ara sıra avının üzerine atılacak kaplan gibi çenesini kısıp, dişlerini gıcırdatıyordu. Leydi bitmişti. «İşte ruhumu anlayacak, aradığım şark erkeği...» dedi. Baş başa kaldıkları zaman Ekrem Refik ona kurt gibi bakıyordu. Ha yedi, ha yiyecek... Ama bir türlü yemi-

yordu. Leydinin elinde olsa, rahatça yiyebilmesi için, kendini bir kayık tabağına koyup Refik'e verecekti. Cins erkek te, kadını kolay kolay yemiyordu.

Bir gece yine başbaşa kalmışlardı. Leydi, Refik'in kurt gözü gibi parlayan gözlerine baktı:

— Hiç evlendin mi Refik?

Refik'in ağzından zor anlaşılır bir homurtu çıktı:

— Altı defa...

— Karılarından neden ayrıldın?

— Çok kıskancım. Biz şark erkekleri kıskanç oluruz.

Leydinin içi titredi.

— Evet?

Aman bu Refik'in ağzından da lâf çıkmıyordu.

— İlk karımın burnunu, kulağını kopardım.

— Nasıl yaptınız bunu?

Refik tükürür gibi:

— Dişlerimle... dedi.

Leydinin içinden tatlı bir ürperme geçti. Ertesi gün babasına hep Refik'i anlattı. Karısının kulağını, burnunu dişleriyle koparıp tüküren adam. Artık Leydi her gün babasına ajans bülteni gibi Refik'ten yeni bir haber getiriyordu.

— Aman baba, görsen ne müthiş bir adam. İkinci karısını öldürmüş.

Daha ertesi gün:

— Aman baba, diyordu, o kadar kıskanç ki, evlendiği kadını dağ başında bir eve kapar, her sabah üstüne kapıyı kilitlermiş.

Leydi, baygınlıktan gözleri süzülerek babasına, arkadaş olduğu Türk erkeğinin, sevdiği kadınlara her gün üç posta dayak attığını da söyleyince, ihtiyar İngiliz kuşkulanmaya başladı. Leydi'nin babasına son getirdiği haber korkunçtu:

— Baba, Refik'le evleniyoruz.

Şu kadar yüzyıllık İngiliz asaleti ihtiyarın dudaklarından tek kelimelik bir hiddetle fışkırdı:

— Çıldırdın mı?

Döğen, söğen, sevgilisinin burnunu, kulağını koparan, karısını hapseden, daha fazla kızarsa öldüren bir şark erkeğini bulan Leydi'yi zaptetmek artık mümkün değildi.

Refik, bir gece, arkadaşlarıyla Boğaz'daki evinde Leydi'yi

«Ertuğrul Menteşe'ye»

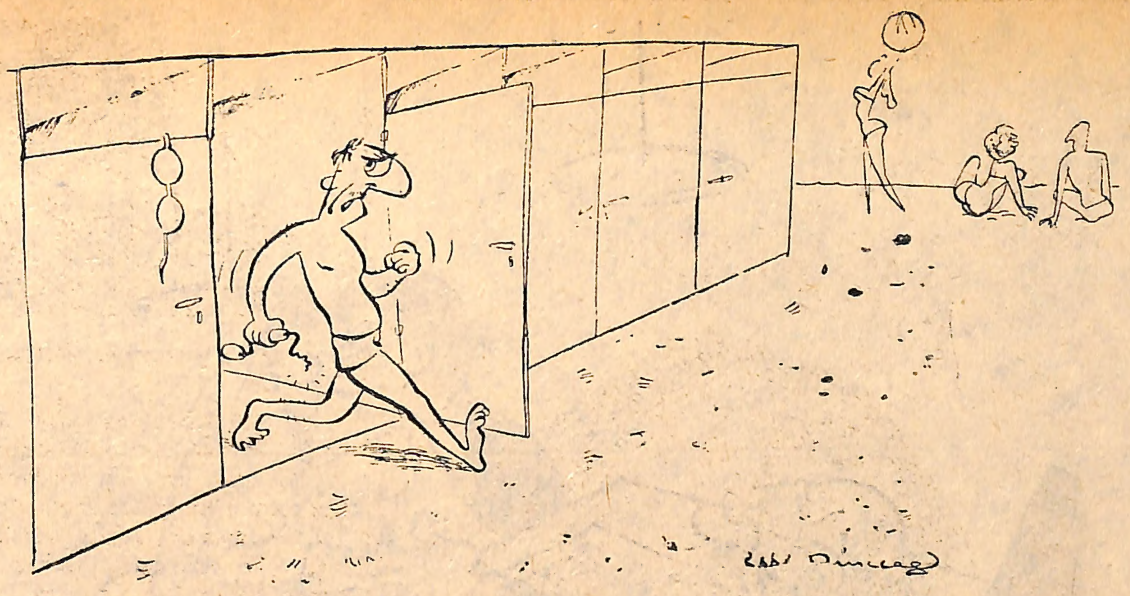

Baruthanede mermer kabineli plâj inşa ediliyor (Gazeteler)

— Bunun mimarı nerede ulan?!..

beklerken, arkadaşlarına asil İngiliz kadınını nasıl kafeslediğini anlatıyordu. Dinleyenler gülmekten kırılıyordu. Refik Bey:

— Tam bir şark erkeği olduğumu söyledim, diyordu.

Ama Refik Beyin niyeti ciddi idi. Leydi'yi seviyordu, onunla evlenecekti. Refik Bey saatine baktı:

— Hayret, dedi, yarım saat geçiyor. Neden gelmedi? Olur şey değil... Bu İngilizler eğer siyasi bir anlaşmaya imzalarımı koymamışlarsa mutlaka sözlerinde dururlar.

Bu sırada kapı çalındı. Refik Bey sevinçle kapıya koştu. Gelen Leydi değildi .Bir polis, Refik Beyin karakola kadar gelmesini rica ediyordu.

Karakolda önce hüviyetini tesbit ettiler. Zaten memleketin tanınmış bir adamıydı. Sonra komiser:

— Refik Bey, dedi, Phovers adında bir İngiliz kadınını tanıyor musunuz?

— Tanıyorum. Ne olmuş?

— Bir ihbar var da...

— Ne ihbarı?

— Leydi üç gündür kayıp. Babası telâşta... İstanbulda polisin aramadığı yer kalmadı. Babası sizden şüpheleniyor.

Refik Bey:

— Ne münasebet? diye bağırdı. Leydiyi ben de üç gündür görmedim.

— Leydinin, kaybolmadan önce babasına söylediğine göre...

— Evet? Ne olmuş?

— Siz leydiye şark erkeği olduğunuzu...

— Neler söylüyorsunuz?

— Leydi evinizde hapis mi? Babası, kızımın hayatını kurtarın, diyor. Burnu, kulağı tam olarak kızımı isterim, diyor. Üç gündür kızım bir mahzende kapalı kamçılanıyor, diye bar bar bağırıyor. Refik Bey, zatıâliniz memlekette tanınmış...

Bu sırada komiserin masasının üstündeki telefon çaldı. Komiser telefonda bir kaç cümle konuştuktan sonra, Refik Beye döndü:

— Affedersiniz Refik Bey, dedi, malûm ya, biz vazifemizi yaptık. Buraya kadar zahmet ettiniz. Şimdi Müdüriyetten telefon geldi. Leydi bulunmuş. Gidebilirsiniz Beyefendi.

Ertesi günü Leydi, babasiyle uçak alanındaydı. Uğurlamaya gelen Refik Bey, Leydi'nin hoşuna gidecek son şark erkeği numaralarını döktürüyordu. Belki Leydi'yi İngiltereye gitmekten caydırır, kendisiyle evlenmeye razı ederdi. Çenesini sıkıyor, dişlerini gıcırdatıyor, homur homur homurdanıyordu.

— Leydi, siz benim hayatımı bilseniz, emin olun, korkudan dudağınız uçuklar. İkinci karımı her gün döve döve...

Fıkır fıkır kaynayan Leydi, Refik Beyi dinledi dinledi, sonra bir kahkaha attı:

— Hiç kendinizi sıkmayın, dedi, ben şark erkeklerini gördüm, hem altısını birden.

Saçını eliyle geri atti:

— Bakın!

Leydinin sol kulağı yoktu.

Leydi eteğini kaldırdı:

— Bakın!

Leydinin sağ baldırı sargı bezleriyle sarılıydı. Kolunu sıvadı:

— Bakın!

Çürük içindeydi. Refik Bey:

— May leydi, ne oldu size? diye inledi.

Leydi memnun:

— İnsan, en ummadığı zaman aradığını buluyor, dedi. Size gelmek için taksiye binmiştim. Anladınız değil mi? Tam altı erkek. Hepsi de şark erkeği. Ama sizin gibi değil... Yalnız bir eksikleri var, asil değiller.

— Eğer asil olsalardı?

— Evlenirdim.

Uçup giden uçak, Refik Beyin kalbini de beraber götürdü. Şimdi Refik Beye, Leydi ile neden evlenmediğini soruyorlar.

— Aman bırakın şunu, diyor, öyle zevksiz yemek yiyor ki...

— Canım bu da bir kusur mu?

— Öyle söylemeyin, ayakları da çok büyüktü...

B. E. N.

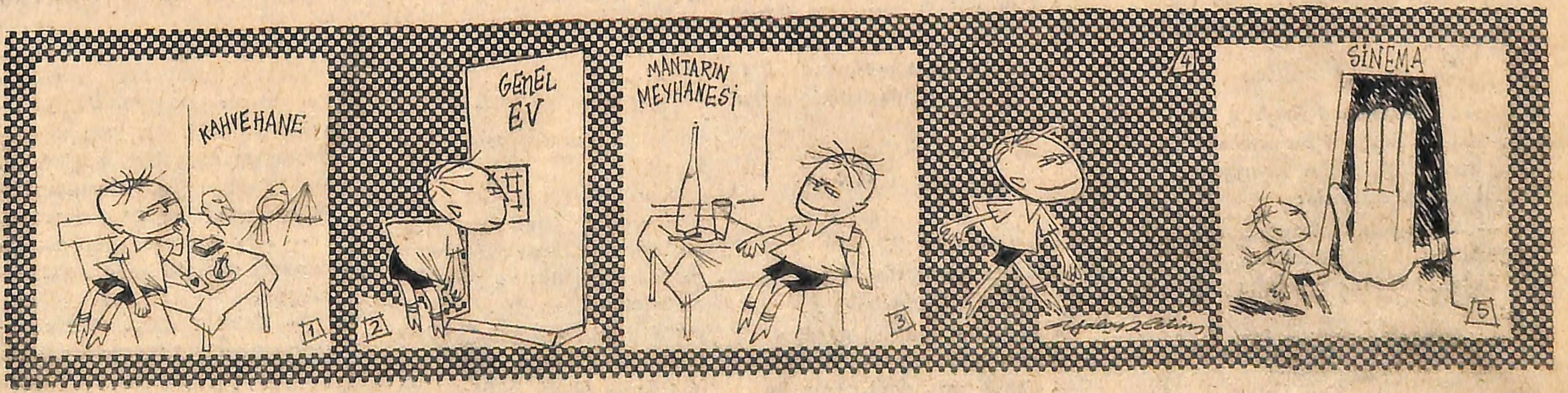

Çocuklar sinemaya gidemiyecek.. (Gazeteler)

Haftanın Şakaları

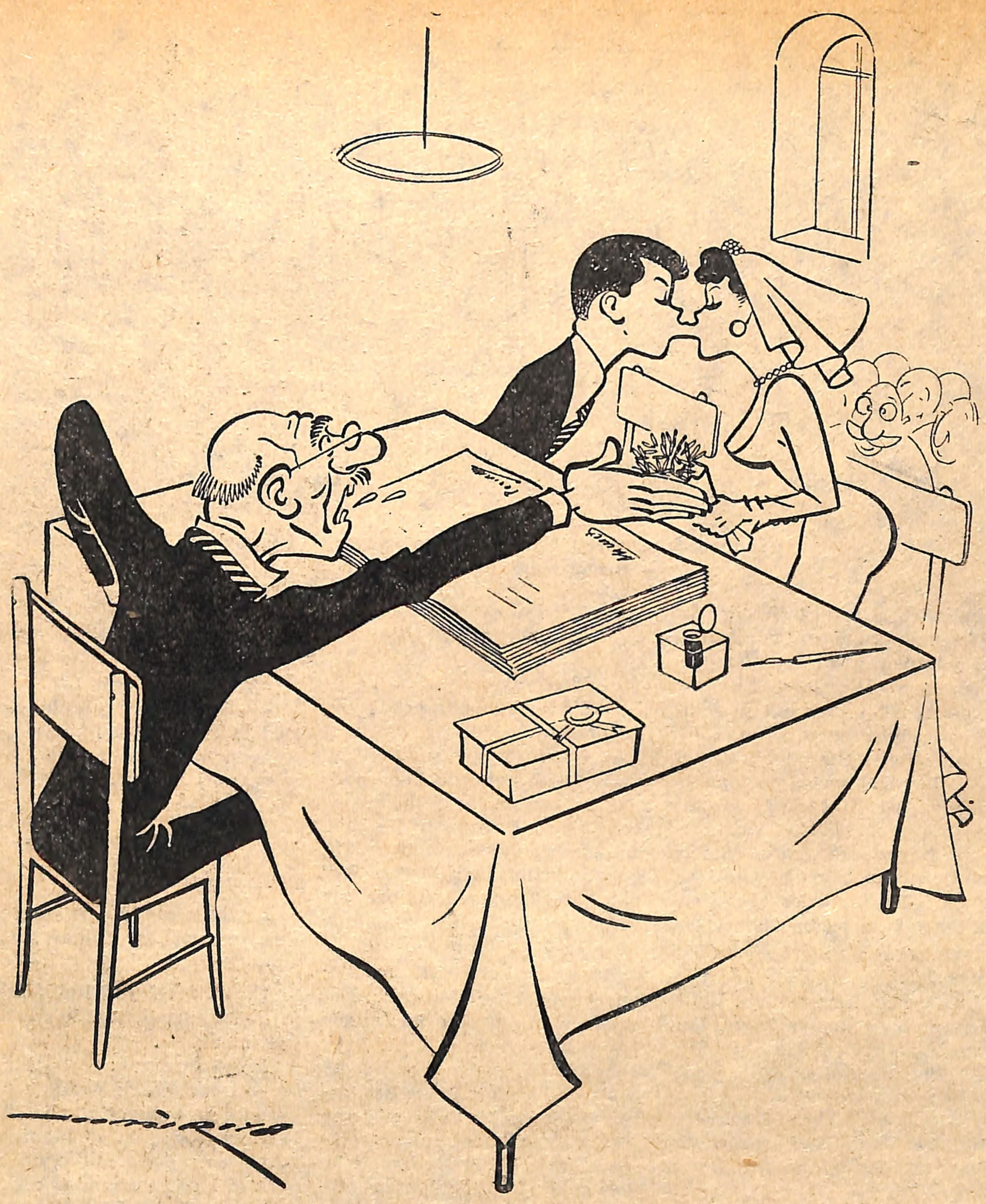

Nikâh memuru — Heeyyy... Size soruyorum: Evet mi, hayır mı?...

Karşılık

Dr. İsmail Terem, tedavisini bitirdiği hasta çocuğun babasına, alacağı ücreti söylemişti. Son derece mütevazi bir ücret olduğu halde adam:

— Fazla değil mi? dedi.

Dr. büyük bir nezaketle:

— Tedavi için tam beş defa evinize geldim. Unuttunuz mu? diye sorunca, peder bey:

— Siz de unutmayın ki, dedi, oğlum bu hastalığı bütün mektebe aşıladı!

Büfe

Güvemli, Şehir Galerisinde bir resim sergisi açmıştı. Giriş yerinde de kocaman bir tablo vardı: bir içki şişesi, bir kadeh ve bir kitap. Halbuki, açılış dolayısiyle herhangi bir kokteyl ikram edilmemişti. Sergiye gelenler, resimleri gördüler. Ondan sonra Fikret Adil:

— Şimdi de, dedi buyurun büfeye!

Ve davetlileri o tablonun önüne götürdü.

Yüz binlik stad!

İdarehanede spor münakaşası yapılıyordu. Nehar Tüblek yüzbinlik stad hakkında fikir yürütmeğe başladı. Selâmi Münir Yurdatap öfke ile sözünü kesti:

— Onun yerine hastane yapsalar daha iyi değil mi?

Tonguç Yaşar, elindeki fırçayı bırakarak söze karıştı:

— Kızma abi, o da hastane değil mi?..

Zamanı var

Seksenlik meşhur bir ihtiyara, bir gazeteci sordu:

— Hayatınızı yeniden yaşamanız imkânı olsaydı yaptığınız hataları tekrarlar mıydınız?

İhtiyar gülümsedi:

— Tabii... Yalnız biraz daha erken davranırdım.

(Fransız)

Avukat ve hâkim

Lord Berkinhead meşhur bir avukat ve hatipti; bir muhakeme sırasında hâkim kendisine hitabederek hiddetle:

— Bana dedi, kanunu mu öğretmeye kalkıyorsunuz.

Lord, nazik bir reverans yaptı:

— İmkânsız şeylere asla teşebbüs etmem, efendim.

(İngiliz)

İş adamı

Dükkâna giren müşteri tezgâhtara:

— Karım dedi Schnauzer'ini kaybettiği için çok müteessir. Yeni bir tane arıyorum, fakat hiç bir yerde bulamıyorum. Bulsam 200 dolar vermeğe razıyım.

Bu konuşmayı duyan ve biraz ilerde duran mağazanın patronlarından biri adama yaklaştı:

— Affedersiniz, dedi. Sözlerinizi duydum. Size bir Schnauzer bulabilirim ama, korkarım ki 300 dolara mal olacak.

Adam, başını salladı:

— Çok pahalı ama ne yapayım, mecburum. İşte adresim. Lütfen yollayın... Ve gitti.

O gidince patro mağazadakilere dönüp:

— Söyleyin şimdi bakalım, dedi. Bu Schnauzer dedikleri de nedir?

(Amerikan)

Eriticiler

Genç Üniversiteli, Sömestr tatilini geçirmek üzere evine dönmüştü. Babasına sınıflarının kimyada birinci olduğunu ve yeni bir eritici keşfetmek için çalıştıklarını söyliyerek:

— Öyle bir eritici bulacağız ki, dedi, her şeyi eritecek...

Babası:

— Güzel fikir, dedi. Ama bu eriticiyi neyin içinde saklıyacaksınız?

Sebebi varmış...

Küçük Jimmy babasına karnesini uzattı. Baba karneyi tetkik ettikten sonra, öfkeyle:

— Jimmy, dedi, nasıl oluyor da böyle sınıfın sonuncusu olursun?

— Her zaman Tommy olurdu babacığım, ama o şimdi hasta...

(Kanada)

Kilisede yangın

Küçük kasabanın kilisesinde yangın çıkmıştı. İtfaiye arabaları geldi ve yangın söndürme ameliyesine başladılar. Bu sırada kilisenin papazı itfaiyecilerden birine seslendi:

— Hey Alfonso, uzun zaman danberi seni kilisede görmemiştim.

— Tabii Peder... Uzun zamandanberi kilisede yangın çıkmamıştı ki!..

(İspanyol)

İSTANBULA SİRK GELDİ!

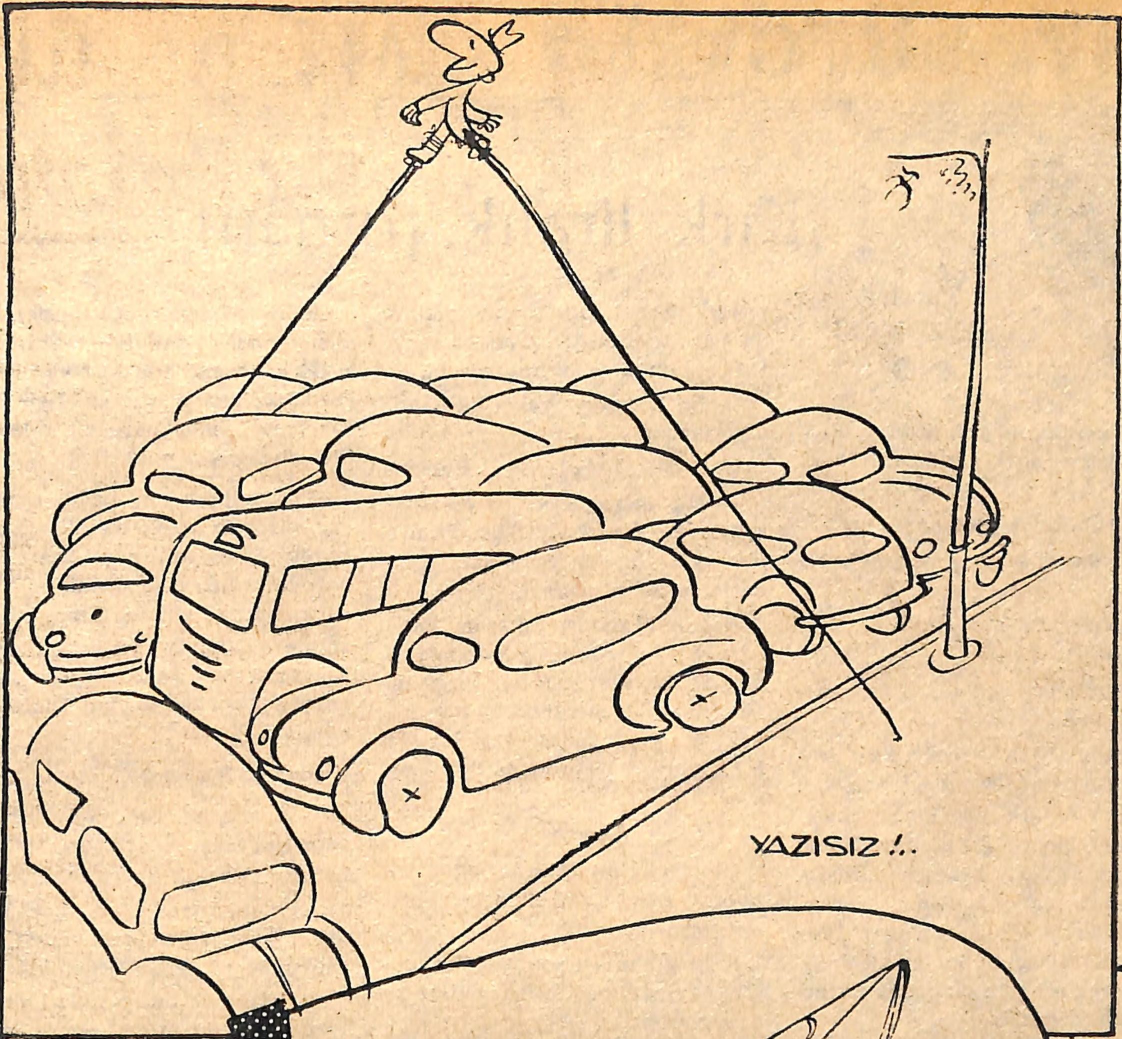

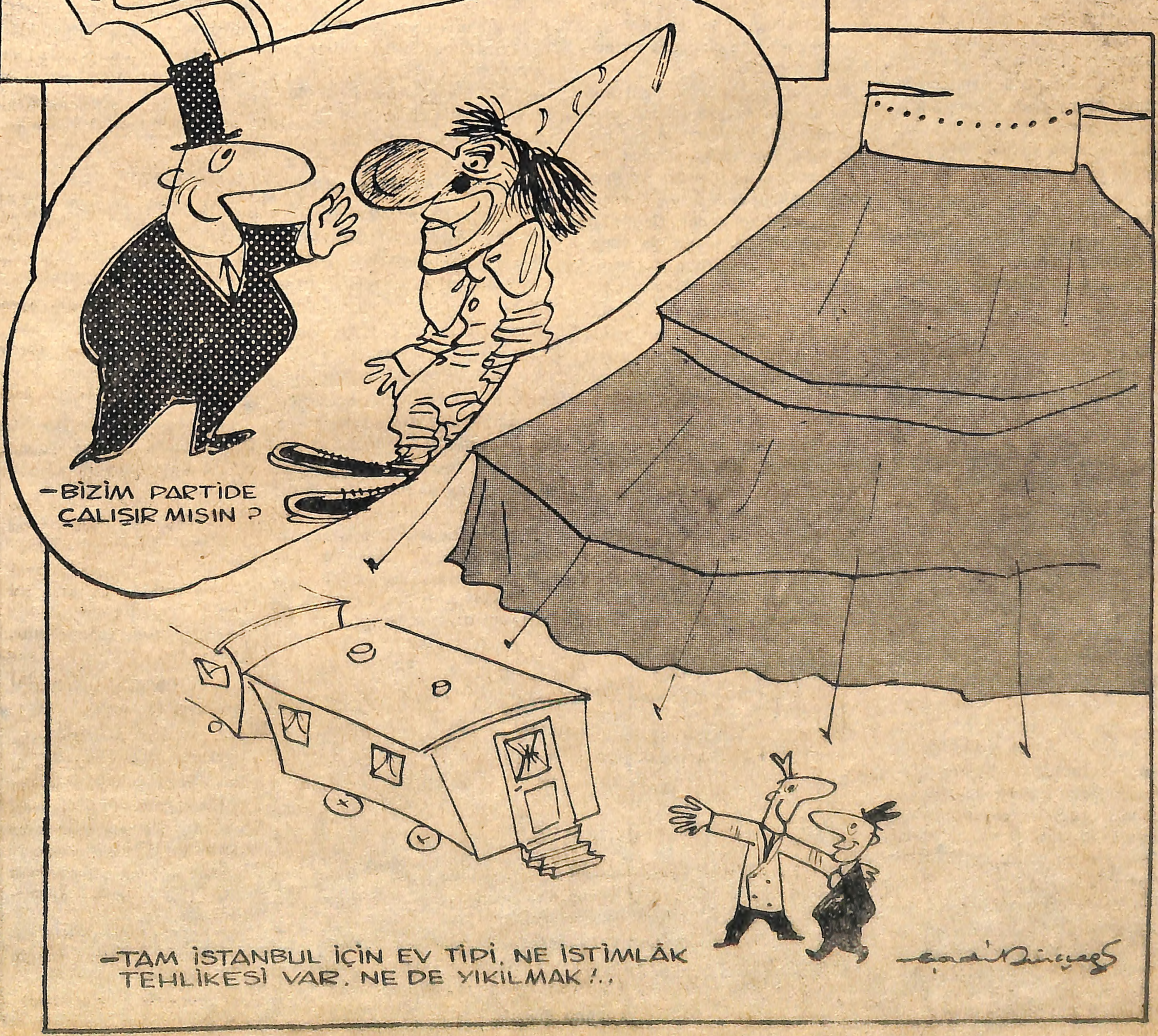

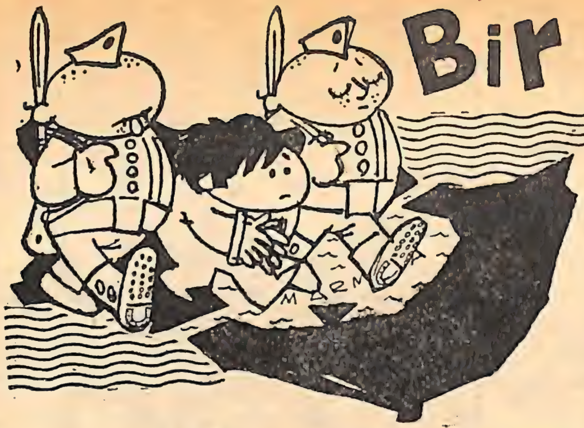

Bir sürgünün hatıraları

Kırk liralık roman!

Yazan :
AZİZ NESİN

— 7 —

kırk liranın acısı ciğerime oturdu ama, Bursa'daki kiralık kızın romanını bugüne kadar yazamadım. Kız bana öyle acıklı şeyler anlattı ki, ağlamamak için kendimi zor tuttum. Kendi kendime:

— Tuh, biz de insan mıyız? dedim. Şu insanlık mı? Zavallı bir kızı... Kız Rodos'luymuş. Dört yaşında iken, anası ölmüş. Üveği ana elinde altı yaşına kadar çekmediği kalmamış. Babası kızına acımış. Onu üveği ana elinden kurtarmak için bir beye satmış. O beyle beraber Muğla'ya gelmiş. Bu sefer beyin kendisinden, karısından, oğlundan çekmeğe başlamış. On dört yaşındayken, beyin oğlu kızı iğfal edince;

— Vay, sen bizim evlâdımızın ahlâkını bozuyorsun! diyerek, kızı kovmamışlar da, acıdıklarından başka bir beyin yanına vermişler.

Bizim yerli filmlerde geçen acıklı ne kadar olay varsa, hepsi bir eksiksiz kızın başından geçmiş. En sonra Bursa'daki bu eve düşmüş. Şimdi, babası bellisiz bir yavrusu varmış. Onu büyütmek, namuslu bir adam yapmak için çalışıyormuş.

Hikâyesinin burasında kız uyudu, horlamaya başladı. Boğazıma bir düğüm tıkandı. Biri dokunsa, ağlıyacağım. Sabah da olmuş, gün ışımış. Kızı uyandırmamak için yavaşça kalktım, sokağa çıktım. O evlerin bulunduğu kaleye benzer yerin kapısı açılmış. Dışarı çıktım. Başım sersem gibiydi.

Artık ümidim kırk, liramı ressamdan geri almaktı. Ressam parayı ertesi gün vereceğim diye borç almıştı. «Perensip» sahibi ressam akşama doğru göründü. Paradan lâf ettiği yok. İki gün geçti, üç gün geçti, bizim parayı vermiyor. Yalnız sık sık:

— Sen hiç merak etme, diyor, ben perensip sahibi insanlara hayranım. Ankara'ya gideyim, gider gitmez sana her ay iki yüz lira göndereceğim. Üçyüz de gönderirim ama, üçyüze söz vermiyeyim. İkiyüz garanti. Sana ayda iki yüz yeter mi?

— Yeter, diyorum.

— Yetmese de idare edersin. Ama ben üç yüz göndermeye gayret ederim. Çünkü perensip...

Aradan birkaç gün daha geçti.. Bir sabah otel kâtibi:

— Ressam gidiyor, dedi.

— Aman, nereye gidiyor? Nasıl gider?

— Ankara'ya gidiyor?

Etimden et koparılmış gibi bağırdım:

— Ya bizim kırk lira...

Kâtip:

— Otobüsle gidiyor. Koş, yetişirsin, dedi.

Ressam, bana vereceği kırk lirayı unutmuştur. Öyledir. İnsan, kendi cebinde para oldu mu, başkasının meteliksizliğini unutur. Haydi kırktan geçtik, kendi hovardalık payına düşen yirmi lirayı versin, yeter. Artık o kadarını verir. Vermez mi? İnsan ne kadar alçak olsa, bir sürgünün parasını hovardalıkta yemez.

Ressamı uğurlamaya elimi kolumu sallaya sallaya gitsem, alacağımı istemeye gitmişim gibi olacak, ayıp. Bir hediye vermek gerek. İçimden geçeni neden saklıyayım? Benimki de hediye götürmek değil, parayı koparmak. Herife bir hediye verirsem, utanır da bizim parayı verir, diyorum. Kurnazlık dedin mi, bana vergi. Hemen o tanıdığım kitapçıya koştum. Arkadaşlardan birinin yeni bir kitabı çıkmış. Kitabı sardırdım. Doğru Ankara otobüslerinin kalktığı yere, soluk soluğa yetiştim. Mudanyalı kadın öğretmen de gelmiş.

— Yolda okursun... diye kitabı öğretmene verdim.

Kırk lirayı ha şimdi verecek, ha şimdi verecek diye bekliyorum. Otobüse bindi. Pencerenin yanındaki koltuğa oturdu. Öğretmenle ben dışardayız. Konuşuyoruz. Hâlâ parayı verir diye ümitleniyorum. Hiç olmazsa yirmisini verir, kendi payına düşeni. Öğretmenin yanında para vermeğe utanıyor mu? Pencerenin dibine sokuluyorum.

— İyi kitaptır, yolda okursun, diyorum.

Hani belki hatırlar da... Ressam

— Hiç merak etme, diyor; perensip ne demek... Gider gitmez her ay... İki yüz yeter mi? Yetmese de idare edersin.

Bayan öğretmen, ressam bana her ay iki yüz lirayı göndermiş de ben de keyifle ressamın parasını yemişim gibi bana düşman düşman bakıyor. Ressama sokulup bir şeyler söylüyor. Ressam da öğretmene:

— İyilik, diyor, iyilik...

Otobüs kalktı. Ressam elini sallıyor. O gün bugün bir daha ressamı görmedim.

O kızgınlıkla otele geldim. Söğüp sayıyorum. Kendi kendime konuşuyorum:

— Ulan zibidi, sen bir sürgünsün. Hovardalık senin neyine?

— Canım hovardalığı biz keyfimizden mi yaptık yahu... Herif, ben ısmarlıyorum, demedi mi?

— Olsun, sen durmıyacaktın.

— Allah Allah... Durduk mu canım? Kapılar üstümüze kapanmadı mı? Kış ortası meydanın ortasına kıvrılıp geceliyecek miydik?

İnsan bir kazık yedi mi, ille o kazığı bir yerden çıkarmaya çalışıyor. Hem de faiziyle çıkmalı kazık. Ben şu kırk liranın acısını çıkarmaz mıyım? Kız sabaha kadar hayatını anlattı. Bir hayat ki, olduğu gibi yazsam, millet ağlar. Eh ona biraz da ben yalan dolan katarım.

Hep avuntu işte... Roman yazsam, kim alır, kim basar. Şu Babıâli'yi bilmezmişim gibi, bir roman yazıp, kırk lirayı faiziyle çıkarmağa niyetlendim.

Otelin salonunda oturmuşlar konuşuyorlar. Beni de çağırdılar. Benden başka beş kişi var. Hovardalık hikâyeleri anlatıyorlar. Bir tanesi, bana hayatını anlatan kızı söylemiyor mu?

— Zavallının ne acıklı hayatı var, diyor. Yüksek bir ailenin kızıymış. Liseyi bitirmiş. Anası babası zorla kızı evlendirmişler. Herif kumarbaz çıkmış. Kızın bütün malını mülkünü yemiş bitirmiş. En sonra da karısını zorla... Bu hayata düşmüş kadın. Dinlesen, ağlarsın.

Dinleyenlerden biri

— Yok yahu, dedi, öyle değil... Hayatını bana anlattı. Bu, bir ana babanın bir tek kızıymış. Dünyada namussuz çok. Seni alacağım, diye hergelenin biri kızı kandırmış. Ondan sonra da... Derken kız yüz üstü, karnında da çocukla kalınca babası intihar etmiş. Sonra efendim...

— O senin dediğin başka kız olmasın...

— Yok canım.

Kızı, adiyla sanıyla, çalıştığı evin numarası, gözünün rengiyle anlatıyorlardı; o kız.

Başka biri de:

— Sizin yanlışınız var, dedi, bana kendisi anlattı. Bu bir köy ağasının kızıymış. Ağanın düşmanları kızı dağa kaldırmışlar, beş delikanlı birden...

— Yahu öyle değil. Kız İstanbul da evlenmiş. Kocası memurmuş. Sonra ihtilâstan adam hapse düşünce...

Herkes aynı kızın ayrı ayrı hayat hikâyesini anlatıyordu. Az kalsın:

— Durun, hele onun hayatını ben daha yeni dinledim, diye ortaya atılacaktım. Bereket otelin kâtibi:

— Avanaklar, dedi, karı her herife ayrı bir acıklı hikâye uydurur. İnsan sarrafı dedikleri işte bu karıdır. Müşterinin suratına bakar, hangi hikâyeye ağlıyacağını şıp diye anlar. Hemen bir hikâye uydurur. Karıyla keyf etmeye gidip te iki gözü iki çeşme ağlıyanlar çoktur. Bir acıklı hikâye uydurur, sonra döner uyur, sabaha kadar horlar.

Oradan da kısmetimiz bağlandı. Bir şaheser yazacaktım, kısmet olmadı.

(Devam edecek)

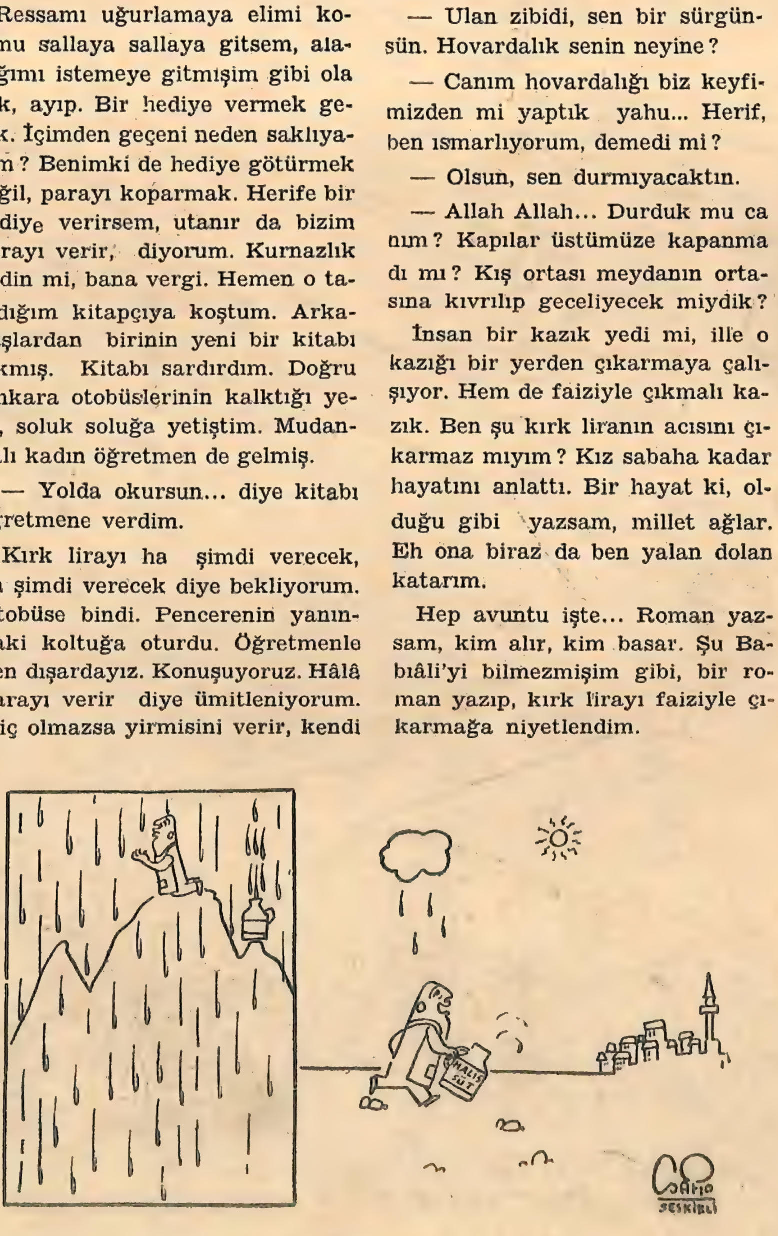

Yağmur duası!..

NEHAR TÜBLEK

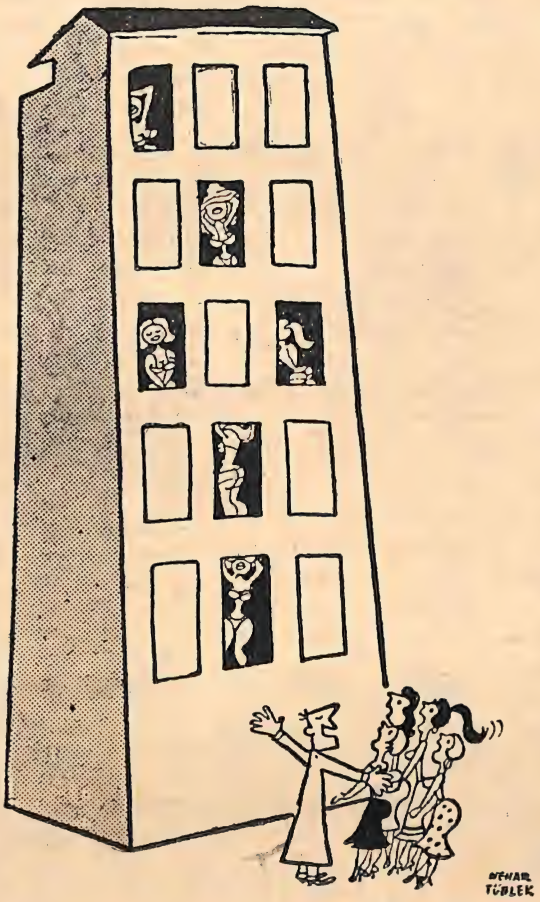

— Gelin, sizi bizim televizyon yıldızlariyle tanıştırayım!..

Ecnebi şirketleri Hac hazırlığına başladı.. (Gazeteler)

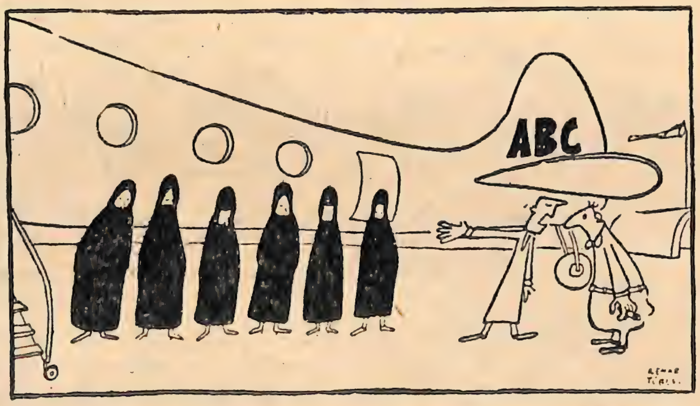

— Hacca gidecek uçağın Hostesleri hazır efendim!..

— Ülen hani Bölükbaşıydı... İki saattir konuşuyo daha bir bardak su bile içmedi!..

Rus idarecileri birbirleriyle şakalaşıyor.. (Gazeteler)

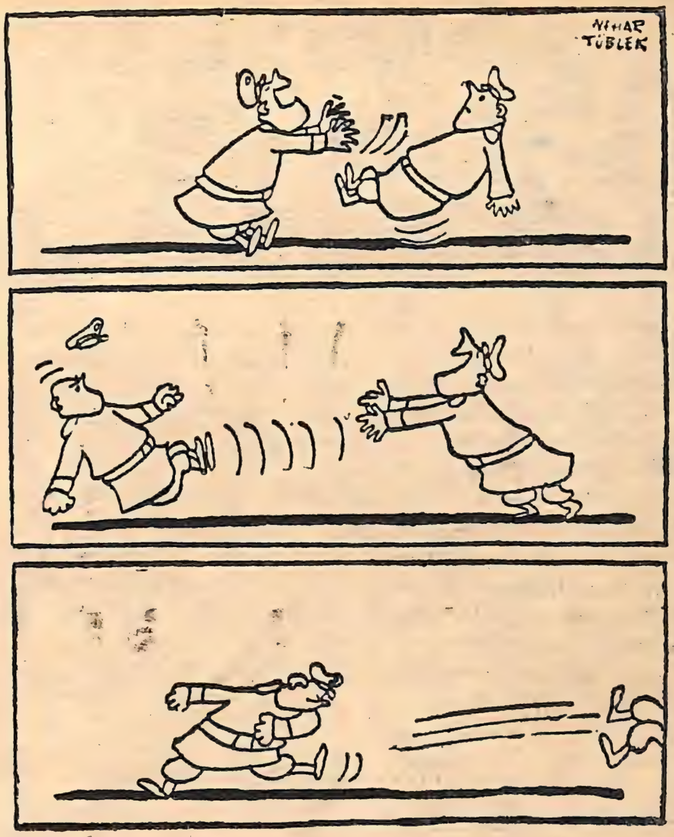

YAZISIZ!..

Yaya turist — İstanbul'a geldik galiba!..

Kırkağaç'ta bir sinemada harem ve selâmlık var (Gazeteler)

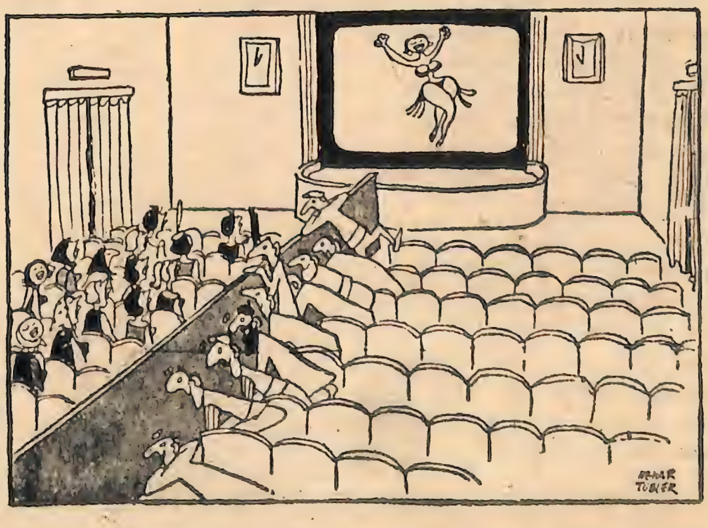

YAZISIZ!.

Ressamın modeli

BİR sergi geziyordu Ahmet. Ahmet, sergilere pek meraklıydı. Hele açılış günlerine... Çünkü, sergilerin açılış günlerinde bulunmak isterdi, o günler, iki türlü sergi olurdu da ondan

Sergilerin açılış günleri, duvardaki resimlere kimse bakmazdı. Herkes birbirine ve bilhassa törene gelen güzel kadınlara bakardı. Ne kadınlar, ne sosyeteler gelirdi böyle sergilere... Ahmet'in aklı giderdi.

O gün de, yine böyle bir açılış günüydü. Şehir Galerisi'ne erkenden gelmişti Ahmet. Niyeti, gelecek olan eflâtunlu, sarılı hanımları, körpecik, at kuyruklu genç kızları görmekti... Lâkin biraz fazlaca erken gelmişti galiba ki, görünürlerde hiç bir ziyaretçi yoktu. «Yoksa sergi bugün değişmiyor mu?» diye sordu kendi kendine. Hayır, bugündü. Netekim duvarlarda başka resimler vardı... Evvelkileri şöyle bir gördüğü için hatırlıyordu.

«Kırk yılda bir, rahat bir de resim seyredeyim ben de...» dedi. Ortalık hazır tenha iken, resimleri bir bir gözden geçirmeğe başladı.

Sergilerde nasıl resim olur ki? Ya çiçek, ya manzara, ya da insan resmi... Son zamanlarda ne idüğü bir türlü anlaşılamayan çarpık çizgi kalabalığı ve renk lekelerine Ahmet resim göziyle bakmazdı...

Böyle düşünerek duvar duvar gezerken bir kadın portresi gözlerini mıknatıs gibi çekti.

Evet, bu bir kadın portresiydi. Kadınlığını bar bar bağıran bir portre. Modaya uygun, eflâtun renkli bir tuvalet giymiş, genç bir kadın... Başını hafiften yana döndürmüş, yan yan bakan, koltuğa dik oturmuş bir genç kadın...

Ahmet büyülenmiş gibi kaldı tablonun önünde. Ne hârikulâde güzel bir kadındı ya! Dudakları resimde bile nemli gibi parlıyor, gözleri henüz yataktan çıkmışçasına yorgun ve mahmur bakıyordu. Boynu kuğu boynu kadar güzel, ipekli kumaşta parıltılı yankılar yapan göğsü kalkık, uçları bile belli... Ahmet hanideyse resmi okşayacaktı... Hele kalçalarının sıkılığına bayılmıştı.

«Acaba kimin resmi?» diye düşünürken arkasında bir ses işitti. Döndü... Gençten bir adam... Sporcuya benziyordu. Ahmet'e doğru ilerledi:

— Hoş geldiniz... dedi.

Ahmet, bunun ressam olduğunu o saat çaktı.

— Tebrik ederim, dedi. Erkence geldim ki, eserlerinizi rahat rahat seyredebileyim.. Sonra kalabalık bastırınca iyi görülmüyor resimler Ben pek meraklıyımdır da...

Genç ressam memnun olmuştu bu ilgiye:

— Demek sanatı seviyorsunuz? diye sordu.

— Ne demezsiniz... Hele portrelerinize bayıldım. Herhalde modellerine çok benziyor olmalıdır...

Ressam tevazula güldü:

— Biraz da modele bağlı ya bu... dedi.

— Nasıl çalışırsınız?

— Basbayağı... Atölyemde...

— Demek atölyeniz var...

— Evet.

— Nerde?

— Hemen şurada, yakında... İsterseniz sergiden sonra ziyaret edebilirsiniz.

— Teşekkür ederim, gelirim...

Buna pek memnun olmuştu işte. Ziyaretçiler birer ikişer sökün etmişlerdi. Ahmet beğendiği, daha doğrusu modelini çok merak ettiği kadın portresini rahatça görebilecek bir köşeye çekildi. Hiç kimseyle ilgilenmedi artık. Gelmişler, gelmemişler, umurunda değildi. O, yalnız portrenin sahibini merak ediyordu şimdi. Serginin kapanış saatini heyecanla bekliyordu. Kimbilir canlısı ne güzeldi resmin...

Nihayet akşam oldu. Sergiyi kapadılar. Ressam onun yanına geldi:

— Doğrusu çok teşekkür ederim, dedi. Sabırla beklediniz...

— Merak ediyordum da...

— Hemen gidelim... Arkadaşlar çoktan atölyeye varmışlardır bile. Beni beklerler.

Hemen gittiler. Sahiden yakındı. Burası, hangar gibi büyücek bir odadan ibaretti. Yerlerde, duvarlarda resimle ilgili malzeme, tablolar, boş kartonlar dayalı, asılı, atılı duruyor, ortada küçük bir grup, kadınlı erkekli, içiyorlardı. Onlar girince alkışla karşıladılar.

Ahmet, merakla oradakileri inceledi. İçlerinde, o portreye modellik etmişe benzer bir kadın yoktu. Bir ara yanına gelen ressama sordu:

— Eflâtun portrenizin modelini göremiyorum. Burada değil mi?

— Ha, o mu? Burada... dedi ressam.

Ahmet'i kolundan tuttu, bir köşeye götürdü. Burada, alçak bir masa üstünde, mafsal yerleri dönecek şekilde geçme, ağaç bir insan heykelciği vardı:

— İşte bu, dedi ressam... İnsan vücudunun vaziyetlerinde bana bu modellik eder... Kumaş ve baş teferruatını kafadan icad ederim...

— Hikâyeci —

Kamyon faresi yüz doksanıncı defa kaçtı.. (Gazeteler)

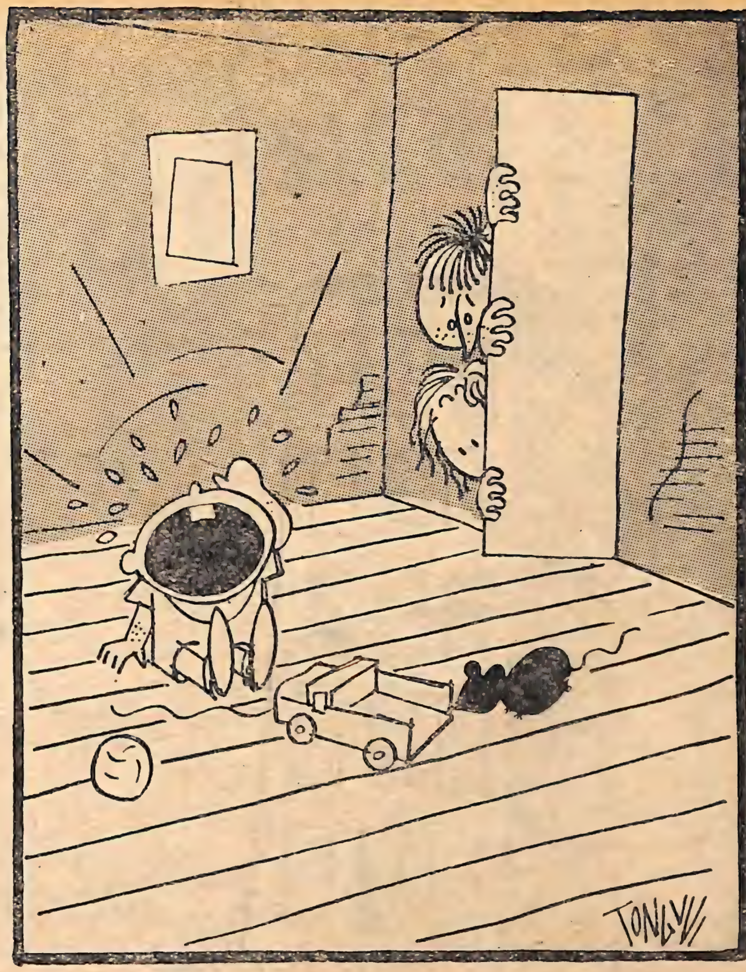

— Kamyon faresi olduğundan emin misin?..

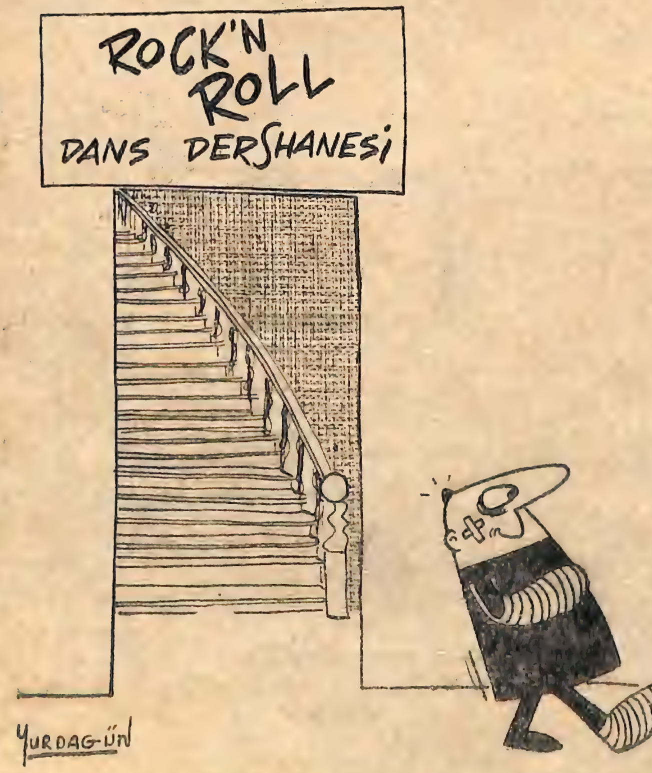

YAZISIZ!..

Dünya Yuvarlak Değildir

Yazan : **Giovanni Guareschi**

Çeviren : **Adnan BENK**

DÜNYANIN dört bir yanını dolaşan ünlü turistler, gördüklerini anlatmak için büyük b.r kongre yapmışlardı.

«Ben, dedi biri, kimsenin ölmediği memleketi buldum. Ötekilere benzeyen bir memleket, ağaçları, sivrisinekleri, köprüleri var; yalnız, insanlar burada doğar, fakat ölmezler. Doktor da yok bu garip memlekette, ölüm cezası da, hayat sigortası da. Öteki bakımlardan bildiğimiz memleketlere benziyor.»

Kongre başkanı sabırsızlandı:

«Biraz daha açık konuşun, dedi. Ölen yoksa, bu memleketteki insanlar demek ki üst üste yaşıyorlar.»

Turist başını kaldırdı:

«Hayır, dedi; bu memleketin insanı, yol parasını çıkıştırınca, gidip başka yerde ölür.»

«Ben, dedi ikinci turist, insanların yerini makinelerin aldığı memleketi gördüm. Hesap makinesini ve radyoyu, İsa'dan önce 1200 yılında bulmuşlar. Daha sonraları, suçluları yargılayan bir makine, bir de serüven romanları yazan makine yapmışlar. Biliriz, her şeyin temeli matematiktir, büyük filozoflarımız da, düşüncenin matematik düzenini belirtmişlerdir. Bir makine daha derken, bütün insan faaliyetlerini tel, eklemli kollar, foto-elektrik hücreler, dalgalar ve mıknatıs alanları halinde bir bütün olarak birleştirmişler.

«Ana makine tamamlanınca da, insanoğlu kaptırmış kendini bir makineye, bir türlü de kurtulamıyor. Makineyi durdurmak ta imkânsız: Gücünü, kendi tarafından kontrol edilen tabiî kaynaklardan alıyor.

«Bu memlekette, insan sürekli olarak «kaydediliyor»; görünmeyen ışınlar bedenin çalışmasını âyarlıyor. Evine girdiği zaman, otomatik bir tartı ağırlığını yazıyor, bir ışın boyunu ölçüyor, mıknatıslı bir derece de ateşini alıyor. Yemek yiyip yemiyeceğine de ana makine karar veriyor. Yemesi gerekiyorsa, eklemli bir kol adamı yakaladığı gibi masaya sürüklüyor; o arada, otomatik mutfak çalışmağa başlıyor, yemek hazırlanmıştır. Çelik pençeler yemeği adamın ağzına sokuyor. İsterse yemesin... Sofradan kalkabilmesi için, sandalya yerini tutan tartının belli bir kiloyu göstermesi ve adamı serbest bırakması gerek... Sigara içmek istese, bir basınçlı hava akımı sigarayı alıp götürüyor; sinir sisteminden yayılan mıknatıslı dalgalar adamın o an heyecanlı olduğunu, sigara içmemesi gerektiğini göstermiştir. Okumak isteyince, kırmızı bir ok okuyacağı kitabı işaret ediyor; beyninden çıkan mıknatıslı dalgalar ana makine tarafından alınmış, okuyacağı kitap kararlaştırılmıştır. Yani insan kendi yaptığı makinenin tutsağı olmuş.

— Çok güzel şey bunlar, dedi başkan. Bu durumda insan aldanamaz. Herhalde çok mesuttur bu memleketin insanları?

— Hayır, hepsi de kaçmak için can atıyor, fakat hemen yakalanıyorlar.

— İyi ama, makineleri kırabilirler.

— Ne münasebet! Makinelerde bir aksaklık olmasın diye sabah akşam dua ediyorlar. Parçalardan birinde ufak bir bozukluk, onlar için dünyanın sonu demektir, çünkü her parça ötekine bağlı; en ufak bir teknik aksaklık, insanı elleri üzerinde yürümeğe, kunduralarını yemeğe veya suratını boyatmağa zorlıyabilir.»

Başkanın yüreği sızladı:

— Şu bizim basit dağıtıcı makinelerimiz bile basımıza ne işler açıyor, dedi. Daha büyükleri, daha karışıkları kimbilir neler yapar! Peki bu zavallılar nasıl katlanıyorlar bu hayata?

— Şiir yazıyorlar. Ama akıldan, kaçamak olarak; makine, ancak beyin yapısı şiire uygun kimselerin şiir yazmalarını hoş görüyor.

— Ben, dedi üçüncü turist, hayvanların insanlarla eşit haklara sahip oldukları memleketi gördüm. Eskiden, ama çok eskiden, ermişlerden biri hayvanlara konuşmayı öğretmiş, bu büyük çabadan sonra da ölmüş. Hayvanlar:

— Bu kadar konuştuktan sonra, artık susabilir, demişler; biraz sessizlik iyi gelir ona.

Sonra da, gece yarısı toplanıp ihtilâli hazırlamışlar; iki taraftan da ölenler olmuş. Sonunda, taraflar tam eşitlik ilkesi üzerinde anlaşmaya varmışlar. Şimdi, bu garip memlekette, bir insanın bir attan farkı yok.

— Bu çok ilgi çekici bir şey, dedi başkan. Fakat insanlarla hayvanların bir çok noktada nasıl anlaşabildiklerini merak ediyorum... ......Meselâ, kırk yaşında bir adamla bir tavuğun hayat görüşleri nasıl uyuşabilir?

Üçüncü turist gülümseyerek açıklamada bulundu:

— Hükûmetin ilk toplantısında, kedi elektrik ışığına saldırdı: «Işık olmadan da gece her şey görülebilir» dedi. At, öküz ve eşek: «Kendini bilen gece uyur» diye tutturdular. İkinci toplantıda, inek elbiseleri diline doladı: «Ben hep çıplak dolaşırım, nur topu gibi de çocuklarım var. İnsanların kat kat kumaşlara sarınmaları mânasızdır.» İnekten sonra söz alan öküz, tarihe çullandı: «Tarih tam mânasiyle lüzumsuzdur. Büyük babamın 7 temmuz 1901 günü, falanca mezbahada kesildiğini, dedemin dedesinin bilmem kaç yıl filânca ailenin kağnısını çektiğini, büyük amcamın derisinden de falanca beye kundura yapıldığını kitaplara yazmanın mânasını anlıyamıyorum.» Daha sonra, meclis mikropların da öteki hayvanlar gibi bir hayvan olduğunu, mikropları öldürmenin suç sayılacağını bildirdi. Bunun üzerine, bir gece yarısı, insanlar pılı pırtılarını toplayıp gittiler, memleket de hayvanlara kaldı.

«Hâlâ da oradalar. Tek endişeleri gıda meselesi. Toprak sürülmediği için, yalnız yaban otları bitiyor. Tavuklar durumdan pek memnun değiller, yem bulamıyorlar. İnekler de kışın otsuzluktan yakınıyorlar; anlıyacağınız, herkesin bir derdi var.

— Ne yapıyorlar peki? diye sordu başkan.

— Ne yapsınlar? Acıkınca, tavuklar yem alabilmek için gidip yabancı memleketlerde yumurtluyorlar, öküzlerle atlar, samana kavuşmak için gidip başka topraklarda saban çekiyorlar...

— Peki, peki, dedi başkan, şimdiki yaşayışlarından mı daha memnunlar, yoksa ihtilâlden önceki devirden mi?

— Tabiî şimdiki yaşayışlarından; hayvanlar konuşabiliyor artık, konuşabıldikleri için de aralarında toplanıyor, kurtuluş savaşı üzerine uzun söylevler çekiyorlar. Sonra da, en besili, en semiz gördüklerini halka ihanetle suçlandırıyor, boynuzla ya boynuzlaya öldürüyorlar.»

— Ben, dedi dördüncü turist, kimsenin yalan söylemediği memlekete gittim...

— Haydi, haydi, bizimle alay etmeyin, dedi başkan ve toplantıya son verdi.

YAZISIZ!..
— Alman —

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 16 —

KUŞ UÇTU!

Bir iki dakika o baygın vaziyette kaldıktan sonra, üzerine serptiğimiz su ile koklattığımız kolonya sayesinde, kendine gelip de gözlerini açtığı zaman, sordum:

— Meşhedi! Ne oldun? Geçmiş olsun!

Bitkin, cevap verdi:

— Elyan hanım getti!

— Nereye gitti?

— Bilmenem! Özüm su tükmeğe dışarı çıhmış idim odama gelende bahtım kin getmiş.

— Belki o da, senin gibi, bir ihtiyaç üzerine çıktı...

— Yoh!..

— Ne biliyorsun?

— Pullarım bile götürmüş. Esvaplarım götürmüş... Hammisi götürmüş.

— Vay!..

— Ne dedin, ne dedin? Paraları da mı götürmüş?..

— Beli!.. Helâl olsun.

— Allah belânı versin! Şimdi, dediğime geldin mi?.. Anası ölmüş bir aylık sıpa gibi meydanda kaldık.

Hiddetten olanca kanım başıma çıkmıştı. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum, bir aralık aklıma, polise telefon etmek geldi. Karının adını, sanını, eşkâlini söyleyip aratmak, buldurmak mümkündü. Bu fikrimi, yanılıp, Meşhediye söyleyiverdim. İki elime sarıldı:

— İvlâdın başiyçün, yapma! diye yalvarmağa başladı. Acıdım.

Herif gerçekten sevdalı idi. Elyan'ın ismini andıkça nerede ise Kerem gibi ağzından yeşil duman çıkacaktı. Torik haberli olmadığından, bu üzüntü karşısında dili tutulmuş duruyordu. Ben ise düşünüyordum. Otelin hesabını henüz temizlememiştik. Öte yandan, değil dünya seyahatine devam edecek, İstanbul'a dönecek kadar bile paramız olmadığını sanıyordum. Meşhediye:

— Şimdi ne yapacağız! dedim.

Sağ elimin baş ve şahadet parmaklarını birbirine sürterek malûm para işaretini yaptım Meşhedi buna karşı:

— Bavulumda beş min frank oluptur, dedi..

— Meşhedi, dostum! Alayın sırası değil. Malûma, atarsın.

— Yoh, sen ülesen, yalan dimirem!

— Getir, göreyim.

— Al, anahtarın verem, özün bahasan.

Gidip, baktım. Sahiden de bavulun içerisinde beş bin ve küsur frank bulup, ne olur ne olmaz diye kendi cebime aktarma ettim.

— Haydi, gezdiğimiz yeter, İstanbul'a dönelim.

Meşhedi'nin bakışları tekrar buğulandı. Acıdan, üzüntüden titreyen bir sesle:

— Gurbanın olam! dedi. Diyar diyar gezelim. Ta ki Elyan hanımın yadı üreğimden çıha, Emelikana varalım. Andan Çin Maçin, Afgan ve Eyrana geçelim. Özün şairsen.. Nasıl Leylâ ve Mecnun, Kerem ilen Asli han, Ferhat ilen Şirin, Arzu ilen Kanber haklarında Rum, fars ve arap şairleri destan yazmışlar. Özün de menem için Meşhedi ve Elyan deye bir destan yazasan... Vay, vay ...Menem canım!.. Ateş gimin yanıp ciğerim kebap oluptur.

— Peki dostum! Sen üzülme...

Otelle alâkayı kestik. Paris'te geçecek olan bir iki gece için, dördüncü, beşinci derecede bir otel taslağında, üçümüze bir tek oda kiraladık. Seyahat acentelerinden birine baş vurup Brüksel, Anvers, Londra yoliyle Nevyork'a üçüncü mevki birer bilet aldık. Pasaportlarımız, Allahtan kolay vize edildi. Elli beş saat sonra bizde pek fena hatıralar bırakan bu diyarı terkedeceğiz.

... O gece, üçümüzün birden kiraladığımız tek odada ben mışıl mışıl uyurken, uykumun arasında rüyada imiş gibi, kulağıma yanık bir ses geldi. Gözlerimi araladım; baktım. Meşhedinin uykusu kaçmış, yahut belki kendisini hiç uyku tutmamış, yatağın ortasında bağdaş kurmuş oturuyor. Bir yandan, yaşlar gözlerinden ip gibi akıyor, bir yandan sallana, sallana, kendi eseri olan şu beyitleri, eski bir Acem havasına uydurmuş, okuyor:

YAZILI!..

Elyan hanım, hardasan?
Ne mene diyardasan?
Sesin gelüp gûşuma,
Sanıram cıvardasan!

★

Ağzın gutu gimin,
Sözlerin tutu gimin,
Ah o yahşi golların,
Gıvırcıh butu gimin,

★

Mecnun gimi dertliyem,
Derdim kimlere diyem,
Apardığın pullarım,
Sana olsun hediyem,

★

Kalyanımın dumanı,
Harda görem men anı?
Yahtı çül etti meni,
Avratların yamanı!..

★

Tilefon ettim yare,
Gaçmış özge diyare,
Men dönmüşem bostanda
Susuz galmış hiyare!

★

Galbimi sıhayım mı,
Dağlare çıhayım mı,
Bir ah, edip temelden,
Dünyayı yıhayım mı?..

★

Yattığım yerden seslendim:

— Maşallah Hacı! şairliğin de varmış. Ne de yanık okuyorsun. Vakıa, ben zevkle dinlerim ama... Otel halkı duyarsa, bizi süpürge sapiyle kovarlar. Frenkler bu makamdan anlamaz. Onun için sesini kes de uyuyalım.

Meşhedi sözümü dinledi, sustu. Melûl melûl yüzüme baktı ve derin bir ah ederek:

— Çekirgefendi! dedi. Çırağ gımın yanirem. Özüne gul, gurban olam, mene Elyan hanımı bulasan.

— İşte o haltı yiyemem! Ulan sen hâlâ akıllanmıyacak mısın?

Benim azarlayışıma, patırdıyla gözünü açan Torik de iştirak etti:

— Moruk! diye bağırdı. Aftos kıtlığına mı uğradın be? Dünâyada gaco mu yok? Kancık hatırı için, memeden kesilmiş encek gibi viyak viyak ne uluyorsun öyle? Merakımı kaldırdın gece vakti tövbeler olsun! Ben deminden rüyada kendimi bizim İstanbuldaki mahallede görüyordum. Kış imiş de bizim kocakarı ile mangal başında yarenlik ediyormuşuz. Senin sesini de ketenhelvası satan Acemin sesi diye tatlı tatlı dinleyip duruyordum. Vay canına, be! Meğerleyim sen türkü çağırıyormuşsun da haberim yok.

Meşhedi, her ikimize karşı küskün bir tavır takındı. Ben, kendiliğimden kararımı vermiştim. Ertesi sabah, erken, erken, Meşhediyi de, Torik'i de alıp Paris'e veda edecektim. Bu karar üzerine tekrardan başımı yastığa koydum ve uyudum.

Sabahleyin, güneş doğarken, tek atlı bir araba bizi şimal garına götürüp bıraktı. Orada, Brüksel treni hazırdı. Üçüncü mevki bir vagona atladık. İyi kötü, yerleştik. On dakika sonra kalkan trenin pencerelerinden mendiller sallanıyordu.

— Elveda Paris!

(Devam edecek)

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

●

Reşit!

Babaları ölen üç erkek kardeş, kalan mirası paylaşabilmek için, veraset ilâmı almak üzere mahkemeye müracaat ettiler:

Hâkim sordu:

— Üçünüz de reşit misiniz?

En büyük kardeşleri hemen atıldı:

— Hayır efendim! Birimiz Hasan, ötekimiz Alidir. Reşit, sade benim!

Yabancı dil!

Yeni zengin küçük oğluna yabancı dil öğretecekti. Tuttuğu öğretmen sordu:

— Hangi dili öğreteyim bayım? İngilizce mi, fransızca mı, yoksa almanca mı?

Yeni zengin biraz düşündükten sonra cevap verdi:

— Hangisi daha yabancı ise onu öğretiniz!

Su altında!

Küçük Ahmet çok çalışkandır. Öğretmeni sınıfın cevap veremediği suallere cevap verdiğinden dolayı kendisini çok sever. Hayatbilgisi dersinde öğretmen çocuklara sordu:

— Balıklar neden dilsiz olurlar?

Kimse cevap veremedi. Yalnız küçük Ahmet el kaldırarak cevap verdi:

— Öğretmenim, siz suyun altında iken konuşabilir misiniz?

Pembe!

Azrail, bir müslüman, bir hıristiyan ve bir yahudinin bulunduğu bir odaya girerek üçüne birden hitabeder:

— Bana yapamıyacağım bir şey söyliyemezseniz hepinizin de canını alacağım!

Müslüman, pencereden lâpa lâpa yağan karlara bakarak: «Ağaçlar çiçek açsın» der. Hıristiyan: «Denizlerin kurumasını» ister ve derhal istedikleri olduğundan ikisi de can verir. Sıra Yahudiye gelince, zangır zangır titrerken, korkudan münasebetsiz bir ses koyverir... Ve o anda:

— Hah, der, haydi bakalım, bu sesi pembeye boya!..

Azrailin mat olduğuna şüpheniz yok, değil mi?

MEHMET KÖSEOĞLU
Malî müşavir
DENİZLİ

AKBABANIN RESİMLİ MİZAHÎ ROMANI

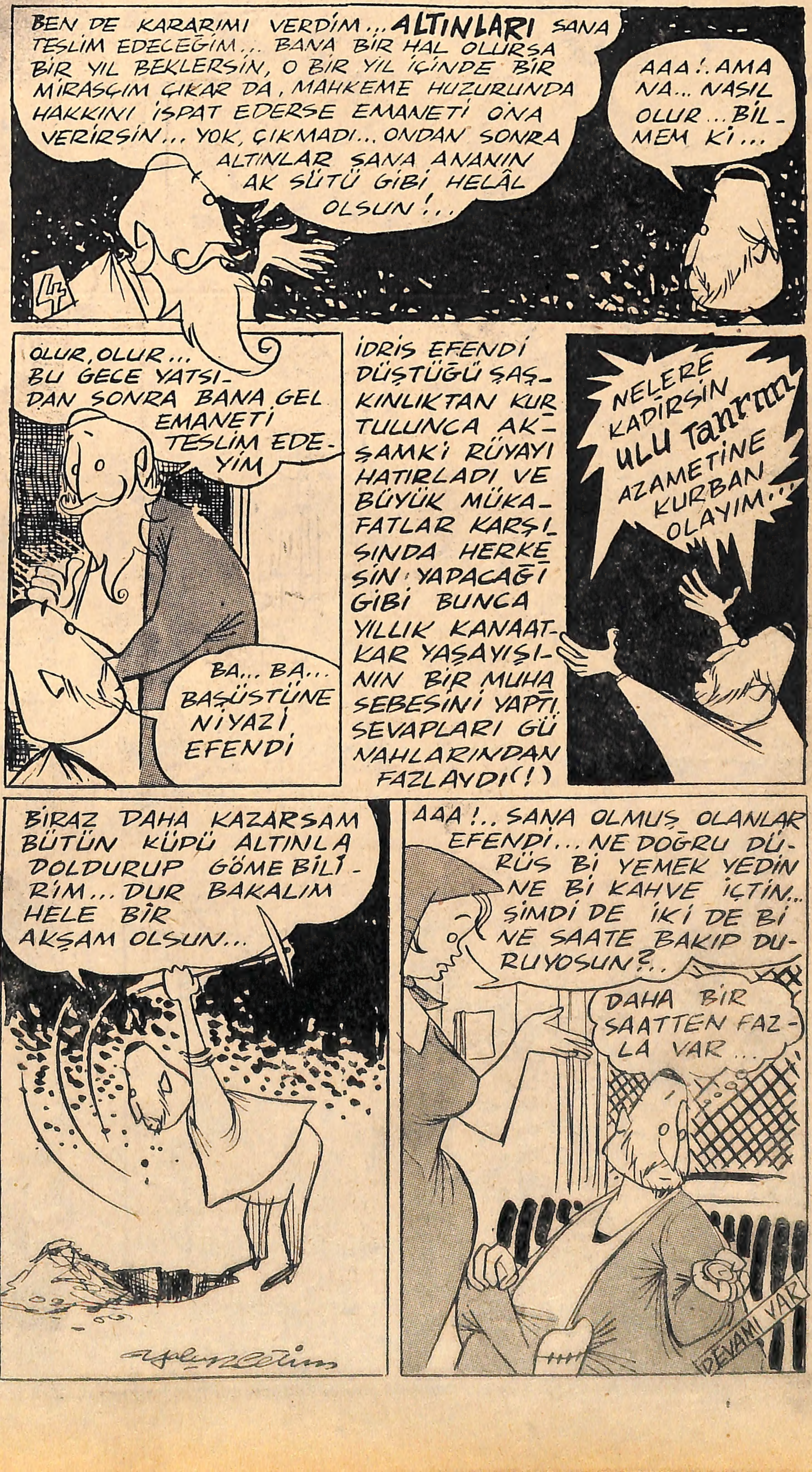

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

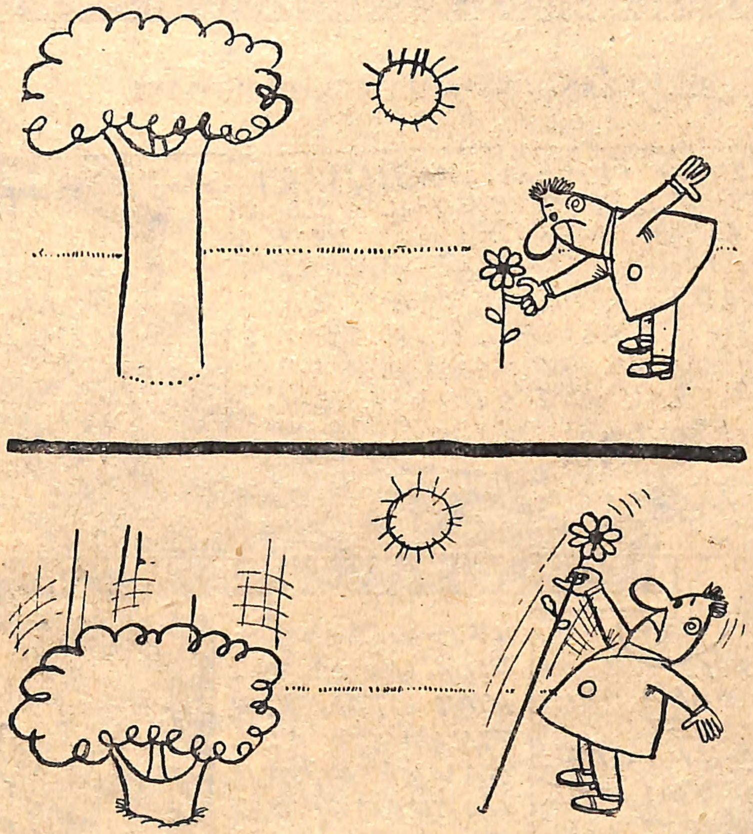

YAZISIZ!.. (İtalyan)

Müzede :
Uyuyan kız heykeli!..
— Alman —

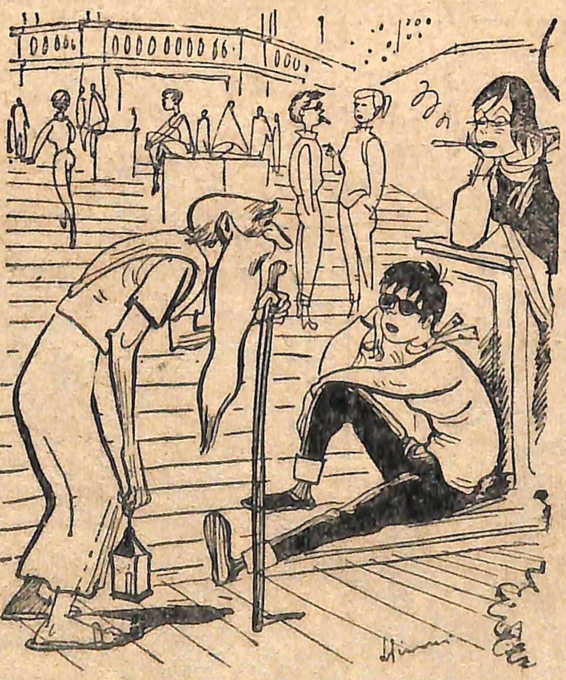

— Diyojen ne arıyorsun?..
— Kadın!...
(İtalyan)

YAZISIZ!..
— Alman —

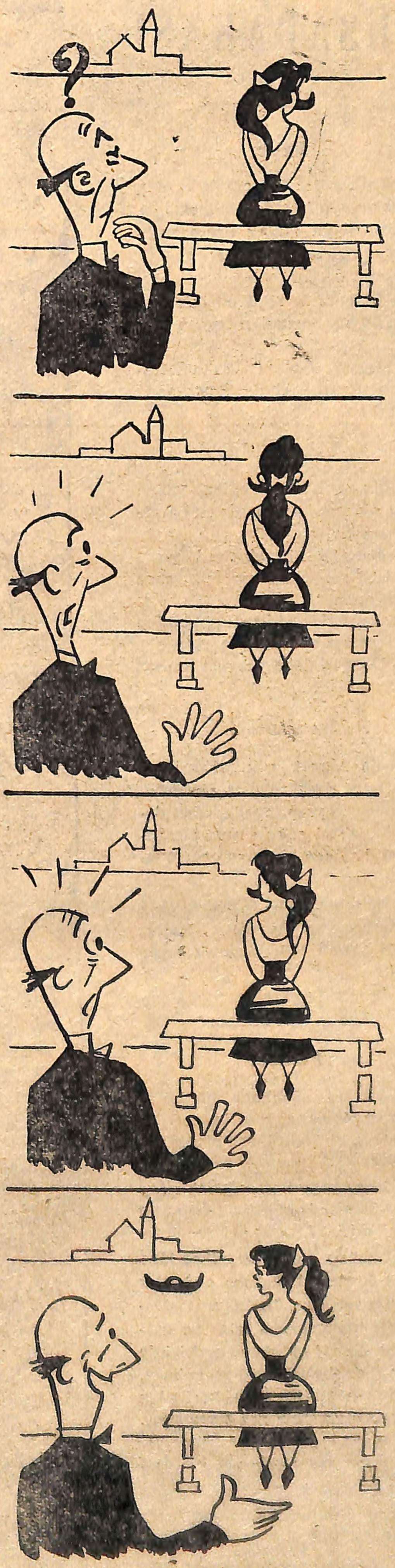

YAZISIZ!..

Ne kadar iştahla yiyor...

GRAFİKA

...çünkü SANA'nın fevkalâde leziz ve eşsiz bir tadı vardır.

Besleyici, vitamini çok bol olan SANA, daimî bir bakteriyolojik kontrol altında, en iyi pastörize sütler ile imal edilir. SANA çocuklar ve büyükler için hakikî bir enerji kaynağıdır.

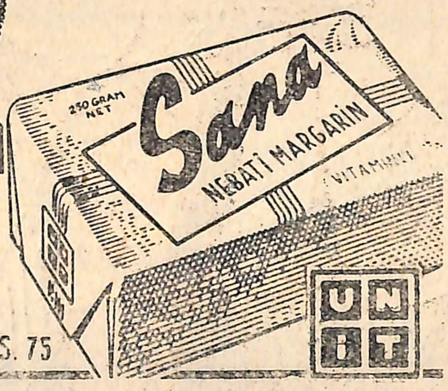

- Ekmeğin üzerine SANA
- Pasta ve bisküvileriniz için SANA
- En nefis yemekleriniz için SANA

S. 75

Hesap açtırmakta acele ediniz

MEVDUAT SAHİPLERİNE EN FAZLA MENFAAT SAĞLAYAN BANKA

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İkramiyeleri

Yünlü-pamuklu satışlarımızda %10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

1957 yılında

1 Milyon LİRA

20 EV VE APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KURA NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine %50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957 İkramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3
Beledîye - İstanbul
Telefon: 22 18 11
Abone:
Seneliği 25, altı aylığı 12,5 L.
Fiatı 50 kuruş
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

Akbaba

— Yavaş yavaş nefes alınız ve birden on bine kadar sayınız!...

— İtalyan —